Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

4 octombrie 2024*

Cuprins

I. Cadrul juridic 6

A. Directiva 2014/59/UE 6

B. Regulamentul MUR 7

C. Proiectul de standarde tehnice de reglementare 22

II. Situația de fapt din litigiu 23

A. Situația economică a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017 23

B. Desfășurarea procedurii de rezoluție 25

C. Schema de rezoluție în litigiu 26

D. Situația de fapt ulterioară adoptării schemei de rezoluție în litigiu 29

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată 29

A. Procedura în fața Tribunalului 30

B. Hotărârea atacată 31

IV. Concluziile părților în recurs 31

V. Cu privire la recurs 32

A. Considerații introductive 32

B. Cu privire la al cincilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 90 din Regulamentul MUR, precum și a articolelor 17, 41 și 52 din cartă, interpretate în coroborare cu articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO, și cu privire la al șaselea aspect al acestui motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare vizate la articolul 296 TFUE 33

* Limba de procedură: spaniola.

1. Cu privire la al cincilea aspect al celui de al doilea motiv 33

a) Argumentația părților 33

b) Aprecierea Curții 34

2. Cu privire la al șaselea aspect al celui de al doilea motiv 37

a) Argumentația părților 37

b) Aprecierea Curții 39

1) Cu privire la admisibilitate 39

2) Cu privire la fond 40

i) Cu privire la motivarea schemei de rezoluție în litigiu 41

ii) Cu privire la motivarea Deciziei 2017/1246 43

C. Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Regulamentul MUR 44

1. Argumentația părților 44

2. Aprecierea Curții 45

a) Cu privire la admisibilitate 45

b) Cu privire la fond 45

D. Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR 47

1. Argumentația părților 47

2. Aprecierea Curții 49

E. Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR 51

1. Argumentația părților 51

2. Aprecierea Curții 52

F. Cu privire la primele patru aspecte ale celui de al doilea motiv, întemeiate pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul MUR 54

1. Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv 55

a) Argumentația părților 55

b) Aprecierea Curții 56

1) Cu privire la prima critică . . . 57

2) Cu privire la a doua critică . . . 58

3) Cu privire la a treia critică . . . 58

4) Cu privire la a patra critică . . . 59

5) Cu privire la a cincea critică . . . 60

2. Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul MUR . . . 60

a) Argumentația părților . . . 61

b) Aprecierea Curții . . . 61

1) Cu privire la admisibilitate . . . 61

2) Cu privire la fond . . . 61

3. Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul MUR . . . 62

a) Argumentația părților . . . 63

b) Aprecierea Curții . . . 63

4. Cu privire la al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 20 alineatele (10) și (11) din Regulamentul MUR . . . 64

a) Argumentația părților . . . 64

b) Aprecierea Curții . . . 65

G. Cu privire la al treilea motiv, referitor la cererea de despăgubire legată de anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246 . . . 66

H. Cu privire la primul aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de confidențialitate . . . 66

1. Argumentația părților . . . 66

2. Aprecierea Curții . . . 68

a) Cu privire la prima-a treia critică, întemeiate pe o încălcare a obligației de confidențialitate . . . 68

b) Cu privire la a patra critică, întemeiată pe o pretinsă scurgere de informații interne 71

c) Cu privire la a cincea-a opta critică din cadrul primului aspect al celui de al patrulea motiv . . . 72

I. Cu privire la al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la existența unei legături de cauzalitate 73

J. Cu privire la al treilea aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la o cerere de despăgubire 73

Cu privire la cheltuielile de judecată 74

„Recurs – Politica economică și monetară – Uniunea bancară – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții – Procedură de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptarea unei scheme de rezoluție în ceea ce privește Banco Popular Español SA – Articolul 14 – Obiectivele rezoluției – Articolul 18 alineatul (1) – Condiții cărora le este supusă adoptarea unei scheme de rezoluție – Obligațiile Consiliului unic de rezoluție (SRB) și ale Comisiei Europene – Articolul 20 – Evaluări în vederea rezoluției – Cerințe – Articolele 88-91 – Obligația de confidențialitate – Dreptul de acces la dosar – Declarații făcute presei”

În cauza C-541/22 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 11 august 2022,

Araceli García Fernández, cu domiciliul în Villanueva de la Cañada (Spania),

Faustino González Parra, cu domiciliul în Palma de Mallorca (Spania),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, cu domiciliul în Sevilla (Spania),

Juan Antonio Galán Alcázar, cu domiciliul în Consuegra (Spania),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, cu domiciliul în Madrid (Spania),

Macon SA, cu sediul în Barcelona (Spania),

Marta Espejel García, cu domiciliul în Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, cu sediul în Road Town (Insulele Virgine Britanice),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, cu domiciliul în Madrid,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, cu domiciliul în Madrid,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, cu domiciliul în Salas de los Infantes (Spania),

María Rosario Mari Juan Domingo, cu domiciliul în Salas de los Infantes,

reprezentați de S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros și P. Marrodán Lázaro, abogados,

recurenți,

celelalte părți din procedură fiind:

Eleveté Invest Group, **S. L.**, cu sediul în Madrid,

Antonio Bail Cajal, cu domiciliul în Sant Cugat del Vallés (Spania),

Carlos Sobrini Marín, cu domiciliul în Madrid,

Edificios 1326 de l'Hospitalet S. L., cu sediul în Hospitalet de Llobregat (Spania),

Juan José Homs Tapias, cu domiciliul în Manresa (Spania),

Anna María Torras Giro, cu domiciliul în Manresa,

Marbore 2000 S. L., cu sediul în Hospitalet de Llobregat,

Tristán González del Valle, cu domiciliul în Madrid,

reclamanți în primă instanță,

Comisia Europeană, reprezentată de L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė și D. Triantafyllou, în calitate de agenți, asistați de A. Manzaneque Valverde și J. Rivas Andrés, abogados,

Comitetul unic de rezoluție (SRB), reprezentat de H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz și de J. M. Rius Riu, în calitate de agenți, asistați de F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring și S. Schelo, Rechtsanwälte,

pârâte în primă instanță,

Regatul Spaniei, reprezentat de L. Aguilera Ruiz și M. J. Ruiz Sánchez, în calitate de agenți,

Banco Santander SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde și D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnii T. von Danwitz (raportor), P. G. Xuereb și A. Kumin și doamna I. Ziemele, judecători,

avocat general: doamna T. Ćapeta,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 14 martie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, doamna Araceli García Fernández, domnii Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, doamna Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, doamna Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, domnii Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez și doamna María Rosario Mari Juan Domingo solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 1 iunie 2022, Eleveté Invest Group și alții/Comisia și SRB (T-523/17, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2022:313), prin care acesta a respins acțiunea lor având ca obiect, în primul rând, anularea Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a Comitetului unic de rezoluție (SRB) din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (denumită în continuare „schema de rezoluție în litigiu”) și a Deciziei (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (JO 2017, L 178, p. 15, rectificare în JO 2017, L 320, p. 31), în al doilea rând, repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a acestor decizii și, în al treilea rând, constatarea nulității evaluării provizorii și obținerea unei compensații.

I. Cadrul juridic

A. Directiva 2014/59/UE

2 Articolul 36 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190), intitulat „Evaluare în scopul rezoluției”, prevede la alineatele (14)-(16) că Autoritatea Bancară Europeană (ABE) elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care urmăresc să precizeze criteriile și condițiile în care trebuie să fie efectuată evaluarea instituției sau a entității susceptibile să fie supusă unei măsuri de rezoluție. Această dispoziție precizează că revine ABE are sarcina de a înainta aceste proiecte de standarde tehnice Comisiei Europene, care are competența de a le adopta, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO 2010, L 331, p. 12).

3 Articolele 38 și 39 din această directivă reglementează aplicarea instrumentului de vânzare a activității de către autoritățile naționale de rezoluție. Articolul 39 din directiva menționată, intitulat „Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale”, prevede:

„(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, atunci când aplică unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a activelor,

drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și pasive pot fi scoase pe piață separat.

(2) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii [Europene] pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

(a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;

(b) ea nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali;

(c) ea trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;

(d) ea nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;

(e) ea trebuie să țină seama de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;

(f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

Sub rezerva prezentului alineat litera (b), principiile menționate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

[…]

(3) Autoritatea de rezoluție poate aplica instrumentul de vânzare a activității fără respectarea cerinței privind scoaterea pe piață prevăzută la alineatul (1), în cazul în care stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că apariția sau posibila apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) litera (b).

[…]”

B. Regulamentul MUR

4 Considerentele (7), (13)-(15), (24), (26), (52), (53), (58), (89) și (116) ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor

firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul MUR”) au următorul cuprins:

„(7) Ca prim pas în direcția unei uniuni bancare, mecanismul unic de supraveghere [(MUS)] instituit de [Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de atribuire a unor sarcini specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63)] va asigura garantarea punerii în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare a serviciilor financiare în același fel instituțiilor de credit din statele membre ale zonei euro și din statele membre din afara zonei euro care aleg să participe la MUS […], precum și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate.

[…]

(13) Pentru a restabili încrederea în sectorul bancar și credibilitatea acestuia, Banca Centrală Europeană (BCE) efectuează în prezent o evaluare detaliată a bilanțurilor contabile ale tuturor băncilor aflate sub supraveghere directă. O astfel de evaluare ar trebui să asigure toate părțile interesate că băncile care participă la MUS, intrând astfel în domeniul de aplicare al [mecanismului unic de rezoluție (MUR)], sunt în mod esențial viabile și de încredere.

(14) În urma instituirii MUS, prin [Regulamentul nr. 1024/2013], în temeiul căruia băncile din statele membre participante sunt monitorizate fie la nivel central de către BCE, fie de către autoritățile naționale competente în cadrul MUS, există unele divergențe între supravegherea de către Uniune a acestor bănci și modul cum sunt tratate respectivele bănci la nivel național în cadrul procedurilor de rezoluție desfășurate în temeiul [Directivei 2014/59], divergențe care vor fi rezolvate odată cu instituirea MUR.

(15) Prezentul regulament se aplică numai băncilor ale căror supraveghetor din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din [Regulamentul nr. 1024/2013]. Domeniul de aplicare al prezentului regulament este corelat cu domeniul de aplicare al [Regulamentului nr. 1024/2013]. Într-adevăr, având în vedere nivelul important de interdependență dintre sarcinile de supraveghere atribuite MUS și măsura de rezoluție, crearea unui sistem centralizat de supraveghere care funcționează în conformitate cu articolul 127 alineatul (6) din [TFUE] are o importanță fundamentală în procesul de armonizare a rezoluției în statele membre participante. Faptul de a face obiectul supravegherii de către MUS constituie un atribut specific care plasează entitățile care intră în domeniul de aplicare al [Regulamentului nr. 1024/2013] într-o poziție distinctă în mod obiectiv și specific pentru procedura de rezoluție. Este necesar să se adopte măsuri în vederea creării unui MUR pentru toate statele membre care participă la MUS, pentru a facilita funcționarea corespunzătoare și stabilă a pieței interne.

[…]

(24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului [European] și a Comisiei, în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 [TFUE]. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să i se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din [Fondul unic de rezoluție (denumit în continuare «fondul»)] ce urmează a fi folosită într-o anumită măsură de rezoluție. În plus, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate în care să se menționeze criteriile și condițiile suplimentare de care comitetul trebuie să țină seama atunci când își exercită diferitele competențe. Conferirea de sarcini de rezoluție nu ar trebui să împiedice în nici un fel funcționarea pieței interne a serviciilor financiare. ABE ar trebui, așadar, să își păstreze rolul, competențele și sarcinile sale existente. Aceasta ar trebui să dezvolte legislația Uniunii aplicabilă tuturor statelor membre și să contribuie la punerea sa consecventă în aplicare, precum și să sporească gradul de convergență al practicilor de rezoluție în ansamblul Uniunii.

[…]

(26) În calitate de instanță de supraveghere în cadrul MUS, BCE, precum și comitetul, ar trebui să poată determina dacă o instituție de credit se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și dacă nu există nicio perspectivă rezonabilă ca o măsură alternativă din sectorul privat sau ca o măsură alternativă de supraveghere să împiedice, într-un interval de timp rezonabil, apariția unei situații de dificultate pentru instituția respectivă. Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene […].

[…]

(52) MUR ar trebui să se bazeze pe cadrul [Regulamentului nr. 1024/2013] și al [Directivei 2014/59]. Prin urmare, atunci când situația financiară sau solvabilitatea unei entități se deteriorează, comitetul ar trebui să aibă dreptul să intervină într-un stadiu incipient. Informațiile pe care comitetul le primește de la autoritățile naționale de rezoluție sau de la BCE în această etapă sunt esențiale pentru stabilirea măsurilor pe care le poate lua pentru a pregăti rezoluția entității vizate.

(53) Pentru a asigura aplicarea rapidă a măsurilor de rezoluție în cazul în care acestea sunt necesare, comitetul ar trebui să monitorizeze îndeaproape, în cooperare cu BCE sau cu autoritatea națională competentă relevantă, situația entităților vizate, precum și gradul în care respectivele entități respectă orice măsură de intervenție timpurie luată în acest sens. Pentru a determina dacă o acțiune a sectorului privat ar putea împiedica într-un interval

de timp rezonabil intrarea în dificultate a unei instituții, autoritatea relevantă ar trebui să ia în considerare eficacitatea măsurilor de intervenție timpurie întreprinse în termenul prestabilit de către autoritatea competentă.

[…]

(58) Lichidarea, printr-o procedură obișnuită de insolvență, a unei entități care se află în dificultate ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă furnizarea de servicii esențiale și să afecteze protecția depunătorilor. În astfel de cazuri, aplicarea instrumentelor de rezoluție prezintă un interes public. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, menținerea stabilității sistemului financiar, diminuarea hazardului moral prin reducerea la minimum a dependenței entităților care se află în dificultate de sprijinul financiar public și protejarea depunătorilor.

[…]

(89) Pentru a spori eficiența MUR, comitetul ar trebui să coopereze îndeaproape, în orice circumstanță, cu ABE. […] În plus, comitetul ar trebui să coopereze strâns cu BCE și cu alte autorități abilitate să supravegheze entitățile în cadrul MUS, în special în cazul grupurilor care fac obiectul supravegherii consolidate realizate de BCE. Pentru a gestiona în mod eficace procesul de rezoluție a băncilor care se află în dificultate, comitetul ar trebui să coopereze cu autoritățile naționale de rezoluție în toate etapele procedurii de rezoluție. Astfel, această cooperare este necesară nu numai pentru punerea în aplicare a deciziilor în materie de rezoluție luate de comitet, ci și înainte de adoptarea oricărei decizii privind rezoluția, în etapa de planificare a rezoluției sau în faza de intervenție timpurie. Comitetul ar trebui să poată coopera cu autoritățile de rezoluție relevante și cu facilitățile de finanțare a asistenței financiare publice directe sau indirecte.

[…]

(116) Măsurile de rezoluție ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de comitet, autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional înainte ca decizia de rezoluție să fie făcută publică. Trebuie să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.”

5 În conformitate cu articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, SRB, la fel ca Consiliul și Comisia, este obligat să respecte, pe de o parte, standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare elaborate de ABE și adoptate de Comisie în conformitate cu Regulamentul nr. 1093/2010, precum și, pe de altă parte, orientările și recomandările adoptate de ABE în temeiul acestui din urmă regulament.

6 Articolul 14 din acest regulament, intitulat „Obiectivele rezoluției”, prevede:

„(1) Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) asigurarea continuității funcțiilor critice;

(b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață;

(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar;

(d) protejarea depunătorilor care intră sub incidența [Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO 2014, L 173, p. 149)] și a investitorilor aflați sub incidența [Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO 1997, L 84, p. 22)];

(e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmăresc obiectivele menționate la primul paragraf, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

(3) Sub rezerva diverselor dispoziții din prezentul regulament, obiectivele rezoluției au o importanță egală și sunt tratate în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.”

7 Articolul 15 din regulamentul menționat, intitulat „Principii generale care reglementează rezoluția”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție se iau în conformitate cu următoarele principii:

(a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;

[…]”

8 Articolul 18 din același regulament, intitulat „Procedura de rezoluție”, prevede:

„(1) Comitetul adoptă o schemă de rezoluție în temeiul alineatului (6) în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5) dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, numai în cazul în care apreciază în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al patrulea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite următoarele condiții:

(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).

O evaluare a condiției menționate la primul paragraf litera (a) este realizată de BCE după consultarea comitetului. Comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate realiza o astfel de evaluare numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu realizează o evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. BCE prezintă comitetului, fără întârziere, orice informație pertinentă pe care acesta din urmă o solicită pentru a-și putea documenta evaluarea.

În cazul în care BCE estimează că este îndeplinită condiția prevăzută la primul paragraf litera (a) cu privire la o entitate sau la un grup menționat la primul paragraf, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și comitetului.

Evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (b) este realizată de comitet, în cadrul sesiunii sale executive, sau, dacă este cazul, de autoritățile naționale de rezoluție, în strânsă colaborare cu BCE. BCE poate, de asemenea, să informeze comitetul sau autoritățile naționale de rezoluție în cauză cu privire la concluzia sa că este îndeplinită condiția prevăzută la respectiva literă.

(2) Fără a aduce atingere situațiilor în care BCE decide să exercite în mod direct sarcinile de supraveghere vizând instituțiile de credit în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (b) din [Regulamentul nr. 1024/2013], în cazul primirii unei comunicări în temeiul alineatului (1) sau în cazul în care comitetul intenționează să realizeze o evaluare din proprie inițiativă în temeiul alineatului (1) în raport cu o entitate sau un grup menționat la articolul 7 alineatul (3), comitetul comunică fără întârziere BCE evaluarea sa.

[…]

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în una sau mai multe dintre următoarele situații:

(a) entitatea încalcă cerințele necesare continuării autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția le va încălca în viitorul apropiat într-o măsură suficientă care ar justifica retragerea autorizației de către BCE, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora;

(b) activele entității sunt inferioare pasivelor sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

(c) entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

(d) se necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru a se remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și pentru a se menține stabilitatea financiară, respectivul sprijin financiar se acordă sub una din următoarele forme […]

[…]

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

(6) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), comitetul adoptă o schemă de rezoluție. Schema de rezoluție:

(a) supune entitatea procedurii de rezoluție;

(b) determină aplicarea instrumentelor de rezoluție instituției menționate la articolul 22 alineatul (2) care face obiectul rezoluției, în special a eventualelor exceptări de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 27 alineatele (5) și (14);

(c) determină utilizarea fondului pentru a sprijini măsura de rezoluție în conformitate cu articolul 76 și în conformitate cu o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 19.

(7) Comitetul transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă.

În termen de 24 de ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție în cazurile care nu fac obiectul celui de al treilea paragraf de la prezentul alineat.

În termen de 12 ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului:

(a) fie să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de comitet nu îndeplinește criteriul privind interesul public menționat la alineatul (1) litera (c),

(b) fie să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de la Fond în schema de rezoluție transmisă de Comitet.

[…]

(8) În cazul în care Consiliul se opune rezoluției unei instituții, motivând prin faptul că nu se îndeplinește criteriul privind interesul public menționate la alineatul (1) litera (c), entitatea în cauză este lichidată în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern.

(9) Comitetul se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată autorităților naționale de rezoluție relevante, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29, prin exercitarea competențelor de rezoluție. În cazul în care se constată prezența unor ajutoare de stat sau a fondului [a se citi «unor ajutoare de stat sau a unor ajutoare din partea fondului»], comitetul hotărăște în conformitate cu o decizie adoptată de Comisie cu privire la respectivele ajutoare.

(10) Comisia are competența de a obține de la comitet orice informații pe care le consideră relevante în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale în temeiul prezentului regulament. În conformitate cu capitolul 5 din prezentul titlu, comitetul are competența de a obține de la orice persoană toate informațiile necesare pentru elaborarea unei măsuri de rezoluție și pentru luarea unei decizii cu privire la adoptarea respectivei măsuri de rezoluție, inclusiv orice actualizare și completare a informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție.”

9 Potrivit articolului 19 din Regulamentul MUR, intitulat „Ajutoarele de stat și ajutoarele din partea fondului”:

„(1) În cazul în care măsurile de rezoluție presupun acordarea de ajutoare de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) [TFUE] sau de ajutoare din partea fondului în conformitate cu alineatul (3) al prezentului articol, schema de rezoluție se adoptă în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) din prezentul regulament numai după adoptarea de către Comisie a unei decizii privind compatibilitatea sau compatibilitatea condiționată cu piața internă a utilizării unor astfel de ajutoare.

[…]

(3) În măsura în care măsurile de rezoluție propuse de comitet presupun recurgerea la fond, comitetul informează Comisia cu privire la modul propus de utilizare a fondului. Această informare de către comitet conține toate informațiile necesare care să îi permită Comisiei să efectueze evaluările corespunzătoare în temeiul prezentului alineat.

[…]”

10 Articolul 20 din acest regulament, intitulat „Evaluarea în scopul rezoluției”, prevede:

„(1) Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură

că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.

(2) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (15), în cazul în care sunt respectate toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9), evaluarea se consideră a fi definitivă.

(3) În cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), comitetul poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, în conformitate cu alineatul (10) de la prezentul articol.

(4) Obiectivul evaluării este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2 care îndeplinește condițiile pentru aplicarea rezoluției de la articolele 16 și 18.

(5) Evaluarea vizează următoarele:

(a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;

(b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2;

(c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital relevante;

(d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amploarea reducerii valorii contabile sau conversiei pasivelor eligibile;

(e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații care trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate;

(f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care comitetul o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b);

(g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a elementelor de capital relevante.

(6) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și amploarea

pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar, de asistență sub formă de lichidități de urgență din partea băncii centrale sau de orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice […]

(7) Evaluarea se completează cu următoarele informații care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2:

(a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a entități menționate la articolul 2;

(b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

(c) lista pasivelor de pe bilanț și din afara bilanțului aflate în circulație care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2, indicându-se creanțele pertinente și ordinea de prioritate a acestora în temeiul articolului 17.

[…]

(9) Evaluarea precizează repartizarea creditorilor pe categorii în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor menționată la articolul 17 și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare categorie de acționari și de creditori dacă entitatea menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență. Această estimare nu aduce atingere aplicării principiului „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” menționat la articolul 15 alineatul (1) litera (g).

(10) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, fie nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9), fie se aplică alineatul (3), se efectuează o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9).

Evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare adecvată.

(11) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la alineatele (16), (17) și (18), fie simultan cu aceasta, dar fiind distinctă și efectuată de aceeași persoană independentă.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

(a) pentru a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective;

(b) pentru a fundamenta decizia de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12) de la prezentul articol.

(12) În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară instituției, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele instrumente de proprietate.

(13) În pofida alineatului (1), o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă un temei valabil pentru decizia Comitetului de a lua măsuri de rezoluție, inclusiv ordonând autorităților naționale de rezoluție să preia controlul unei instituții care se află în dificultate, sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

[…]

(15) Evaluarea face parte integrantă din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia comitetului.

(16) Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, comitetul asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), cât mai curând posibil după executarea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Această evaluare este diferită de cea realizată în conformitate cu alineatele (1)-(15).

[…]”

11 Articolul 21 din acest regulament, intitulat „Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital”, prevede:

„(1) Comitetul își exercită competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital relevante în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5), dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, numai în cazul în care consideră, în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al doilea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite una sau mai multe dintre următoarele condiții:

(a) înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție s-a stabilit faptul că condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție specificate la articolele 16 și 18 sunt îndeplinite;

(b) entitatea nu va mai fi viabilă decât dacă valoarea contabilă a instrumentelor de capital relevante este redusă sau acestea sunt convertite în fonduri proprii;

(c) în cazul unor instrumente de capital relevante emise de o filială, care sunt recunoscute în scopul satisfacerii cerințelor privind capitalul propriu în mod individual și consolidat, grupul nu va mai fi viabil dacă nu este exercitată competența privind reducerea valorii contabile sau conversia în cazul acestor instrumente;

(d) în cazul unor instrumente de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă, și în cazul în care acestea sunt recunoscute în scopul satisfacerii cerințelor privind capitalul propriu în mod individual la nivelul întreprinderii-mamă sau în mod consolidat, grupul nu va mai fi viabil dacă nu este exercitată competența privind reducerea valorii contabile sau conversia în cazul acestor instrumente;

(e) entitatea sau grupul necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 18 alineatul (4) litera (d) punctul (iii).

Evaluarea condițiilor menționate la primul paragraf literele (a), (c) și (d) este efectuată de BCE după consultarea comitetului. Comitetul poate de asemenea efectua astfel de evaluări în cadrul sesiunii sale executive.

(2) În ceea ce privește evaluarea viabilității unei entități sau a unui grup, comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate efectua această evaluare numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu efectuează o astfel de evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. BCE prezintă comitetului, fără întârziere, orice informație relevantă pe care acesta din urmă o solicită pentru a-și putea documenta evaluarea.

(3) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, se consideră că o entitate menționată la articolul 2 sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite simultan următoarele două condiții:

(a) entitatea respectivă sau grupul respectiv se află sau este susceptibil de a se afla în dificultate;

(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității sau a respectivului grup să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri, inclusiv prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere (incluzând măsuri de intervenție timpurie), altele decât reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, în mod independent sau în combinație cu o măsură de rezoluție.

(4) În sensul alineatului (3) litera (a) de la prezentul articol, se consideră că respectiva entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în cazul în care aceasta se află într-una sau în mai multe din situațiile prevăzute la articolul 18 alineatul (4).

(5) În sensul alineatului (3) litera (a), se consideră că un grup se află sau este susceptibil de a se afla în dificultate în cazul în care grupul respectiv încalcă cerințele prudențiale consolidate necesare sau există elemente obiective pe baza cărora se poate conchide că grupul respectiv va încălca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă care ar justifica o acțiune din partea BCE sau a autorității competente naționale, inclusiv, dar fără a se

limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora.

[…]

(9) În cazul în care sunt îndeplinite atât una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1), cât și cele menționate la articolul 18 alineatul (1), se aplică procedura prevăzută la articolul 18 alineatele (6), (7) și (8).

[…]”

12 Articolul 22 din același regulament, intitulat „Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție”, prevede:

„(1) În cazul în care comitetul decide să aplice un instrument de rezoluție unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (2) sau unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 6a alineatul (5), dacă sunt îndeplinite condițiile privind aplicarea alineatelor respective, și în cazul în care respectiva măsură de rezoluție ar genera unele pierderi suportate de către creditori sau o conversie a creanțelor acestora, comitetul însărcinează autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aceasta.

(2) Instrumentele de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (6) litera (b) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activității;

(b) instrumentul instituției-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

(3) În momentul adoptării schemei de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (6), comitetul ia în considerare următoarele elemente:

(a) activele și pasivele instituției aflate în rezoluție, pe baza evaluării în temeiul articolului 20;

(b) situația lichidităților instituției aflate în rezoluție;

(c) caracterul tranzacționabil al valorii francizei instituției aflate în rezoluție, ținând seama de condițiile concurențiale și economice ale pieței;

(d) timpul disponibil.

(4) Instrumentele de rezoluție se aplică astfel încât să fie îndeplinite obiectivele de rezoluție specificate la articolul 14, în conformitate cu principiile de rezoluție stabilite la articolul 15. Acestea pot fi aplicate fie individual, fie în orice combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor, care nu poate fi aplicat decât împreună cu un alt instrument de rezoluție.

[…]”

13 Articolul 24 din Regulamentul MUR, intitulat „Instrumentul de vânzare a activității”, prevede:

„(1) În cadrul schemei de rezoluție, instrumentul de vânzare a activității constă în transferul către un cumpărător care nu este o instituție-punte al următoarelor elemente:

(a) instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție; sau

(b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

(2) În ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție stabilește:

(a) instrumentele, activele, drepturile și pasivele care trebuie transferate de către autoritatea națională de rezoluție în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) și alineatele (7)-(11) din [Directiva 2014/59];

(b) condițiile comerciale, ținând seama de circumstanțele, de costurile și de cheltuielile suportate în cadrul procedurii de rezoluție, în temeiul cărora autoritatea națională de rezoluție efectuează transferul în conformitate cu articolul 38 alineatele (2), (3) și (4) din [Directiva 2014/59];

(c) dacă autoritatea națională de rezoluție își poate exercita în mai multe reprize competențele de transfer în conformitate cu articolul 38 alineatele (5) și (6) din [Directiva 2014/59];

(d) măsurile luate de către autoritatea națională de rezoluție privind vânzarea entității respective sau a instrumentelor, a activelor, a drepturilor și a pasivelor vizate în conformitate cu articolul 39 alineatele (1) și (2) din [Directiva 2014/59];

(e) dacă respectarea de către autoritatea națională de rezoluție a cerințelor privind vânzarea ar putea compromite atingerea obiectivelor rezoluției în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

(3) Comitetul aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață prevăzute la alineatul (2) litera (e) atunci când stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar compromite, probabil, atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele rezoluției și în special atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că apariția sau posibila apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar submina, probabil, eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 alineatul (2) litera (b).”

14 Articolul 29 din acest regulament reglementează punerea în aplicare de către autoritățile naționale de rezoluție și de către SRB a deciziilor adoptate în temeiul regulamentului menționat și prevede la alineatul (5) prima teză că SRB publică pe site-ul său oficial fie o copie a schemei de rezoluție, fie un aviz care prezintă pe scurt efectele măsurii de rezoluție, în special efectele asupra clienților cu amănuntul.

15 Potrivit articolului 30 alineatul (2) din același regulament, intitulat „Obligația în materie de cooperare și de schimb de informații în cadrul mecanismului unic de rezoluție”:

„În exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentului regulament, comitetul, Consiliul, Comisia, BCE, autoritățile naționale de rezoluție și autoritățile naționale competente cooperează îndeaproape, în special în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției, în conformitate cu articolele 8-29. Acestea își prezintă reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.”

16 Articolul 76 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul MUR prevede că, în cadrul schemei de rezoluție, SRB poate folosi fondul în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție, pentru a acorda împrumuturi instituției aflate în rezoluție, filialelor acesteia, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor.

17 Potrivit articolului 88 din acest regulament, intitulat „Secretul profesional și schimbul de informații”:

„(1) Membrii comitetului, vicepreședintele, membrii comitetului menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b), personalul comitetului și membrii personalului care participă la schimburi cu statele membre participante sau sunt detașați de aceste state și îndeplinesc îndatoriri în materie de rezoluție au obligația de a respecta cerințele referitoare la secretul profesional, în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii, chiar și după încetarea atribuțiilor lor. Acestora le este interzis, în special, să divulge informații confidențiale, primite în cursul activităților lor profesionale sau din partea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție în legătură cu atribuțiile pe care le exercită în temeiul prezentului regulament, oricărei persoane sau autorități, cu excepția cazului în care acest lucru face parte din atribuțiile lor în temeiul prezentului regulament sau într-o formă sintetizată sau colectivă, astfel încât entitățile menționate la articolul 2 să nu poată fi identificate, sau cu consimțământul expres și prealabil al autorității sau al entității care a furnizat informațiile.

Informațiile care fac obiectul cerințelor privind secretul profesional nu pot fi comunicate niciunei entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare. Respectivele cerințe se aplică, de asemenea, potențialilor cumpărători contactați în vederea pregătirii rezoluției unei entități în temeiul articolului 13 alineatul (3).

(2) Comitetul se asigură că persoanele care furnizează orice tip de servicii, în mod direct sau indirect, permanent sau ocazional, în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor care îi revin, inclusiv funcționarii și alte persoane autorizate de comitet sau numite de autoritățile naționale de rezoluție pentru a efectua inspecții la fața locului, se supun cerințelor privind secretul profesional echivalente celor menționate la alineatul (1).

[…]

(5) Înainte ca informațiile să fie divulgate, comitetul se asigură că acestea nu cuprind informații confidențiale, evaluând, în special, efectele pe care le-ar putea avea divulgarea lor asupra

interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor. Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planurilor de rezoluție astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 9, ale rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu articolul 10 sau ale schemei de rezoluție menționate la articolul 18.

[…]”

18 Articolul 90 din Regulamentul MUR, intitulat „Accesul la documente”, are următorul cuprins:

„(1) [Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76)] se aplică documentelor deținute de comitet.

[…]

(4) Persoanele care fac obiectul deciziilor comitetului au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale. Dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale comitetului.”

19 Articolul 91 din acest regulament prevede că, în ceea ce privește informațiile clasificate și informațiile sensibile neclasificate, SRB aplică principiile de securitate prevăzute în normele de securitate ale Comisiei privind asigurarea protecției unor astfel de informații.

C. Proiectul de standarde tehnice de reglementare

20 La 23 mai 2017, ABE a adoptat, în temeiul articolului 36 alineatele (14) și (15) din Directiva 2014/59, proiectul de standarde tehnice de reglementare EBA/RTS/2017/05 privind evaluarea în scopul rezoluției (denumit în continuare „proiectul de standarde tehnice de reglementare”) care urmăresc să precizeze criteriile pe baza cărora trebuie să fie efectuate evaluările realizate în cadrul unei proceduri de rezoluție.

21 Potrivit articolului 2 alineatul (3) din acest proiect de standarde tehnice de reglementare:

„Evaluatorul furnizează cea mai bună estimare punctuală a valorii unui anumit activ ori pasiv sau a unei anumite combinații a acestora. Atunci când este cazul, rezultatele evaluării sunt furnizate și sub formă de intervale de valori.”

22 Articolul 8 din proiectul de standarde tehnice de reglementare menționat, intitulat „Domenii care necesită o atenție deosebită în cadrul evaluării”, are următorul cuprins:

„Evaluatorul se axează în mod deosebit pe domeniile a căror evaluare este grevată de multe incertitudini și care au un impact semnificativ asupra evaluării în ansamblul său. În cazul domeniilor respective, evaluatorul prezintă rezultatele evaluării sub forma celor mai bune estimări punctuale și, după caz, sub formă de intervale de valori, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (3). Aceste domenii sunt următoarele:

(a) împrumuturile sau portofoliile de împrumuturi ale căror fluxuri de numerar preconizate depind de capacitatea, de dorința sau de motivația unei contrapărți de a-și îndeplini obligația, atunci când prognozele respective se bazează pe ipoteze referitoare la ratele de nerambursare, la probabilitățile de neîndeplinire a obligațiilor de plată, la pierderile în caz de nerambursare sau la caracteristicile instrumentului, în special în cazul în care se bazează pe tiparele de pierderi pentru un portofoliu de împrumuturi;

[…]”

II. Situația de fapt din litigiu

23 Banco Popular Español SA (denumită în continuare „Banco Popular”) a fost o instituție de credit supusă supravegherii prudențiale directe de către BCE.

24 Recurenții erau acționari sau dețineau instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale Banco Popular înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința acesteia din urmă.

A. Situația economică a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017

25 Faptele referitoare la evoluția situației economice a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017, care sunt expuse la punctele 25-46 din hotărârea atacată, pot fi rezumate după cum urmează.

26 În 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

27 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular (denumit în continuare „planul de rezoluție din anul 2016”). Instrumentul de rezoluție preferat în planul de rezoluție din 2016 a fost instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul privind MUR.

28 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și numirea unui nou președinte.

29 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Ltd (DBRS), devenită DBRS Morningstar, a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 28 din prezenta hotărâre, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

30 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

31 În urma acestui anunț, DBRS Morningstar a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor's, la 7 aprilie, și Moody's Investors service (denumită în continuare „Moody's"), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

32 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție comercială ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

33 În luna aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data-limită pentru ca potențialii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte ofertele a fost stabilită la 10 iunie 2017.

34 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

35 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Requirement*) al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

36 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander SA a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

37 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

38 La 19 mai 2017, agenția Fitch Ratings Ltd a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

39 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată, printre altele, cu privire la situația Banco Popular.

40 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular.

41 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

42 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a

Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

B. Desfășurarea procedurii de rezoluție

43 La punctele 47-67 din hotărârea atacată, Tribunalul a expus faptele referitoare la desfășurarea procedurii de rezoluție, care pot fi rezumate după cum urmează.

44 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat cabinetul de audit Deloitte (denumit în continuare „Deloitte”), în calitate de expert independent, să efectueze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul MUR.

45 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul MUR, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

46 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular. SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea de pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica, printre altele, că FROB trebuia să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

47 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

48 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017 au avut acces la camera de date virtuală.

49 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul MUR, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament.

50 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat.

51 Din cuprinsul punctului 61 din hotărârea atacată reiese că, în urma acestei evaluări, BCE a considerat, ținând seama în special de situația economică a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017, astfel cum a fost rezumată la punctele 26-42 din prezenta hotărâre și în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, că existau elemente obiective care indicau că

probabil Banco Popular se va afla în viitorul apropiat în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se afla sau, în orice caz, era susceptibilă de a se afla în dificultate în viitorul apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și cu alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR.

52 În aceeași zi, Banco Popular a informat BCE că consiliul său de administrație ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

53 Situația de fapt referitoare la procedura de vânzare, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 63-67 din hotărârea atacată, poate fi prezentată după cum urmează.

54 Prin scrisoarea din 6 iunie 2017, FROB a comunicat informațiile referitoare la procedura de vânzare și stabilirea termenului de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

55 În aceeași zi, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

56 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. În special, această evaluare a estimat valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

57 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

58 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de aceasta din urmă pentru cumpărarea acțiunilor Banco Popular era de 1 euro. FROB a arătat că comitetul său director a reținut Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

C. Schema de rezoluție în litigiu

59 La 7 iunie 2017, SRB a adoptat schema de rezoluție în litigiu în privința Banco Popular, în temeiul Regulamentului MUR.

60 În considerentele (19), (21)-(25), (26) litera (c), (36) și (46) ale acestei scheme, SRB a constatat:

– că, la 5 decembrie 2016, SRB a adoptat un plan de rezoluție care a stabilit o strategie de rezoluție și a identificat un instrument de rezoluție considerat preferabil [considerentele (19), (21) și (22)];

– că reieșea din evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate efectivă sau previzibilă că situația lichidității Banco Popular s-a deteriorat în mod semnificativ începând cu luna

octombrie 2016 ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă; că de aici rezulta că această bancă nu dispunea de suficiente opțiuni ca să își restabilească poziția de lichiditate pentru a fi în măsură să își achite creanțele la scadență [considerentul (23)];

– că mai multe împrejurări au condus la deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular, și anume:

  – în februarie 2017, Banco Popular a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, și a numit un nou președinte;

  – la 10 februarie 2017, DBRS Morningstar a scăzut ratingul Banco Popular;

  – la 3 aprilie 2017, Banco Popular a publicat o declarație publică ad-hoc în legătură cu rezultatul unor audituri interne având un potențial impact semnificativ asupra situație sale financiare și a confirmat înlocuirea directorului său general la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție;

  – la 7 aprilie 2017, Standard & Poor's și, la 21 aprilie, Moody's au scăzut ratingul Banco Popular;

  – la 12 mai 2017, Banco Popular a încălcat cerința de acoperire a necesarului de lichiditate de 80 % și nu a fost în măsură să restabilească ulterior conformitatea cu limita normativă;

  – acoperirea mediatică negativă și continuă cu privire la rezultatele financiare ale Banco Popular și la pretinsul risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a determinat o creștere a retragerilor de depozite și,

  – la 6 iunie 2017, DBRS și Moody's au scăzut ratingul Banco Popular [considerentul (24)];

– că împrejurările menționate mai sus au condus la retrageri semnificative de depozite [considerentul (25)];

– că Banco Popular primise un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017 ca urmare a acordului BCE, însă Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar [considerentul 26 litera (c)];

– că, la 6 iunie 2017, Banco Popular a informat BCE că consiliul său de administrație ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate [considerentul (36)] și

– că instrumentul de rezoluție avut în vedere în planul de rezoluție din 2016 nu era adecvat circumstanțelor existente la data rezoluției [considerentul (46)].

61 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție în litigiu, SRB a decis ca Banco Popular să fie supusă unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției, pentru motivul că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul MUR.

62 În această privință, reiese din articolele 2-4 din schema de rezoluție în litigiu că SRB a considerat, mai întâi, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în continuare, că nu existau alte măsuri care puteau împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular într-un

termen rezonabil și, în sfârșit, că o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular era necesară pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice ale băncii și pentru a evita efectele negative semnificative asupra stabilității financiare, în special în Spania.

63 În consecință, la articolul 5 alineatul (1) din schema de rezoluție în litigiu, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul [MUR] prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității."

64 Articolul 6 din schema de rezoluție în litigiu precizează condițiile aferente acestei reduceri, precum și vânzării activității. Astfel, la articolul 6 alineatul (1) din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în litigiu în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I";

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I", ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I".

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II".

65 Articolul 6 alineatul (3) din schema de rezoluție în litigiu prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de FROB.

66 La articolul 6 alineatul (5) din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul MUR, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II" să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de 1 euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

67 La articolul 6 alineatul (6) din această schemă, SRB a arătat că era în același timp necesar și adecvat să dispună transferul, precizând în același timp că, pentru a ajunge la această decizie, a constatat, în primul rând, că procedura de vânzare a Banco Popular inițiată de FROB înainte de adoptarea schemei menționate era conformă cu cerințele care rezultă din articolul 24 din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59, în al doilea rând, că FROB a invitat, în cele din urmă, doi cumpărători potențiali să prezinte oferte și, în al treilea rând, că fusese primită în cele din urmă o singură ofertă validă.

68 SRB a arătat de asemenea că transferul „acțiunilor noi II" ar trebui efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și ar trebui pus în aplicare de FROB.

69 Schema de rezoluție în litigiu a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017.

70 În aceeași zi, această instituție a adoptat Decizia 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție în litigiu și a notificat această decizie SRB. După cum reiese din considerentul (4) al deciziei menționate:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul [MUR]”.

71 Tot la 7 iunie 2017, SRB a notificat FROB schema de rezoluție în litigiu, publicând în același timp pe site-ul său internet o comunicare de informare cu privire la adoptarea acestei scheme, însoțită de un document care rezumă efectele rezoluției.

72 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul [MUR].

D. Situația de fapt ulterioară adoptării schemei de rezoluție în litigiu

73 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul MUR, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

74 La 11 iulie 2017, SRB a publicat pe site-ul său internet o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție în litigiu. În această versiune, SRB a ocultat printre altele anumite informații care figurează în considerentele (23)-(26) ale acesteia, referitoare la criza de lichiditate a Banco Popular, precum și părțile subsecvente din articolul 6 alineatele (3) și (4) din schema de rezoluție în litigiu privind exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie.

75 În luna iulie 2017, BCE a publicat pe site-ul său internet o versiune neconfidențială a evaluării sale referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

76 La 2 februarie și la 31 octombrie 2018, SRB a publicat versiuni neconfidențiale mai puțin redactate ale schemei de rezoluție în litigiu, în care erau vizibile anumite informații ocultate anterior, menționate la punctul 74 din prezenta hotărâre, cu excepția anumitor indicatori numerici. În acest context, SRB a publicat și versiuni neconfidențiale ale evaluărilor 1 și 2.

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

77 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 august 2017, recurenții au introdus o acțiune având ca obiect, în primul rând, anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246, în al doilea rând, obținerea reparării prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a acestor decizii, precum și, în al treilea rând, constatarea nulității evaluării 2 și obținerea unei compensații.

A. Procedura în fața Tribunalului

78 Prin înscrisul depus la grefă la 31 octombrie 2017, SRB a solicitat Tribunalului, în temeiul articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să dispună activități de cercetare judecătorească privind prezentarea anumitor documente menționate în anexa la cererea respectivă. Prin decizia din 28 noiembrie 2017, Tribunalul a decis să nu admită această cerere de măsuri de cercetare judecătorească în acest stadiu al procedurii.

79 La 16 februarie 2018, Tribunalul, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul său de procedură, a invitat SRB să depună ultima versiune neconfidențială a schemei de rezoluție în litigiu, precum și o versiune neconfidențială a evaluării 2, publicate pe site-ul său internet. SRB a depus aceste documente în termenul stabilit.

80 Prin deciziile din 12 aprilie 2019, Tribunalul a admis intervențiile Regatului Spaniei și Banco Santander în susținerea concluziilor Comisiei și ale SRB și a admis cererile de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de recurenți în privința lor.

81 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 aprilie 2019, reclamanții au formulat o cerere de modificare a cererilor de măsuri de cercetare judecătorească cuprinse în cererea lor introductivă și în replica lor în prima instanță. Comisia și SRB, precum și Regatul Spaniei și Banco Santander au depus observații cu privire la această cerere în termenul stabilit.

82 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 6 mai 2019, recurenții au prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Comisia și SRB au depus observații cu privire la această nouă propunere de probe în termenul stabilit.

83 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2020, recurenții au prezentat încă o dată o nouă propunere de probe în temeiul aceleiași dispoziții din acest regulament de procedură. Comisia și SRB, precum și Regatul Spaniei și Banco Santander au depus observații cu privire la această nouă propunere de probă în termenele stabilite.

84 La 16 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul său de procedură, Tribunalul a solicitat SRB să prezinte mai multe documente. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în parte confidențiale și că puteau fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească în acest sens.

85 Prin Ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a dispus ca SRB, pe de o parte, în temeiul articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din Regulamentul său de procedură, să prezinte versiunile integrale ale schemei de rezoluție, evaluării 2, evaluării BCE din 6 iunie 2017 referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular și ale scrisorii BCE către Banco Popular din 18 mai 2017. Tribunalul a obligat de asemenea SRB să prezinte versiunea neconfidențială a scrisorii BCE adresate Banco Popular din 18 mai 2017.

86 Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de SRB în executarea Ordonanței din 12 mai 2021.

B. Hotărârea atacată

87 În susținerea primului capăt de cerere prin care se solicită anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246, recurenții au invocat patru motive. Primul motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul MUR. Al doilea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 20 din acest regulament. Al treilea motiv era întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a dreptului de acces la dosar, consacrate la articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Al patrulea motiv era întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. În observațiile formulate cu privire la memoriile în intervenție, recurenții au invocat de asemenea un motiv nou, întemeiat pe încălcarea articolului 24 din regulamentul menționat.

88 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, recurenții solicită ca SRB și Comisia să fie obligate să le plătească o despăgubire în temeiul răspunderii lor extracontractuale. Recurenții au invocat două cereri de despăgubire distincte, prima, întemeiată pe anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246 și, a doua, independentă de această anulare.

89 Prin intermediul celui de al treilea capăt de cerere, recurenții au solicitat anularea evaluării 2 și au invocat dreptul la compensație.

90 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

91 În această hotărâre, Tribunalul a respins de asemenea cererea de măsuri de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească formulate de recurenți.

IV. Concluziile părților în recurs

92 Recurenții solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– admiterea concluziilor formulate în fața Tribunalului prin care se solicită anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246 și, în consecință, obligarea Comisiei și a SRB la restituirea investițiilor lor în Banco Popular sau, în caz contrar, obligarea acestora la plata unei despăgubiri întemeiate pe răspunderea lor extracontractuală;

– obligarea Comisiei și a SRB la plata unei despăgubiri întemeiate pe răspunderea lor extracontractuală, independent de anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246;

– constatarea nulității evaluării 2 și obligarea Comisiei și a SRB la plata unei compensații;

– obligarea Comisiei și a SRB la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

– obligarea la majorarea sumelor acordate cu dobândă compensatorie începând de la 23 mai 2017 sau, în subsidiar, începând de la 7 iunie 2017 până la data pronunțării hotărârii, precum și cu dobânzi moratorii de la data pronunțării hotărârii, cu excepția cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, care nu vor produce dobânzi moratorii decât de la data pronunțării hotărârii;

– acordarea beneficiului oricărei alte reparații suplimentare considerate corespunzătoare.

93 Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander solicită Curții, fiecare, respingerea recursului și obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

94 În ipoteza în care Curtea ar admite recursul și ar decide, în conformitate cu articolul 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, să se pronunțe ea însăși asupra acțiunii în anulare, Banco Santander solicită, în conformitate cu articolul 264 al doilea paragraf TFUE, să limiteze domeniul de aplicare al hotărârii sale, menținând efectele vânzării Banco Popular către Banco Santander.

V. Cu privire la recurs

95 În susținerea recursului formulat, recurenții invocă patru motive. Primul și al doilea motiv sunt întemeiate pe încălcarea articolului 18 și, respectiv, a articolului 20 din Regulamentul MUR. Prin intermediul celui de al treilea și al celui de al patrulea motiv, recurenții contestă temeinicia respingerii cererilor lor de despăgubire de către Tribunal.

A. Considerații introductive

96 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, prin acțiunea aflată la originea prezentului recurs, recurenții au solicitat anularea atât a schemei de rezoluție în litigiu, cât și a Deciziei 2017/1246.

97 Deși Curtea a statuat deja, în Hotărârea din 18 iunie 2024, Comisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, punctele 102 și 103), că schema de rezoluție în litigiu nu constituie un act atacabil în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel încât această acțiune este inadmisibilă în măsura în care vizează schema respectivă, Decizia 2017/1246 prin care Comisia a aprobat acest dispozitiv prezintă caracteristicile unui act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

98 În aceste condiții, Curtea a precizat că, în cadrul unei acțiuni în anulare îndreptate împotriva unei astfel de decizii a Comisiei, precum Decizia 2017/1246, persoanele fizice sau juridice în cauză pot invoca nelegalitatea schemei de rezoluție pe care această instituție a aprobat-o, conferindu-i astfel efecte juridice obligatorii, ceea ce este de natură să le garanteze o protecție jurisdicțională suficientă. În plus, se consideră că, printr-o asemenea aprobare, Comisia își însușește elementele și motivele conținute în acest dispozitiv, astfel încât trebuie, dacă este cazul, să răspundă în fața instanțelor Uniunii (Hotărârea din 18 iunie 2024, Comisia/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punctul 96 și jurisprudența citată).

99 Prin urmare, în acest cadru trebuie examinate motivele prin care se contestă legalitatea schemei de rezoluție în litigiu.

B. Cu privire la al cincilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 90 din Regulamentul MUR, precum și a articolelor 17, 41 și 52 din cartă, interpretate în coroborare cu articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO, și cu privire la al șaselea aspect al acestui motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare vizate la articolul 296 TFUE

100 Prin intermediul celui de al cincilea și al celui de al șaselea aspect ale celui de al doilea motiv, care trebuie analizate în primul rând, recurenții susțin în esență că accesul la versiunea integrală printre altele a schemei de rezoluție în litigiu, precum și la evaluările 1 și 2 era necesar pentru exercitarea dreptului lor la o cale de atac efectivă (al cincilea aspect al acestui motiv) și că motivarea schemei de rezoluție în litigiu, a evaluării 2, precum și a Deciziei 2017/1246 era insuficientă din cauza informațiilor ocultate în aceste documente (al șaselea aspect al motivului menționat).

1. Cu privire la al cincilea aspect al celui de al doilea motiv

101 Prin intermediul celui de al cincilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții invocă o încălcare a dreptului lor de acces la dosar în temeiul articolului 90 din Regulamentul MUR, precum și al articolelor 17, 41 și 52 din cartă coroborate cu articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnat la Paris la 20 martie 1952 (denumit în continuare „Primul protocol adițional la CEDO”). Acest aspect se împarte în patru critici.

a) Argumentația părților

102 În primul rând, recurenții susțin că, la punctele 503 și 504 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a întemeiat pe o interpretare eronată a articolului 90 din Regulamentul MUR, întrucât a considerat că dreptul de acces la dosar garantat de acest articol privește numai entitatea care face obiectul deciziei de rezoluție. Astfel, versiunile în limbile spaniolă („personas sujetas a las decisiones”), engleză („persons who are the subject of”) și portugheză („pessoas sujeitas às decisões”) ale acestei dispoziții nu ar face referire la obiectul deciziei de rezoluție, ci ar viza persoanele supuse unei asemenea decizii. În plus, articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă ar garanta de asemenea dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu.

103 În al doilea rând, o încălcare a dreptului de acces la dosar în cursul procedurii administrative, prealabilă adoptării unei decizii, nu poate fi remediată în cursul procedurii jurisdicționale și ar fi susceptibilă, atunci când s-a adus atingere dreptului la apărare, să determine anularea acestei decizii. Or, faptul de a fi trebuit să inițieze procedura judiciară fără a avea cunoștință de dosar ar fi adus atingere dreptului recurenților la apărare, cu atât mai mult cu cât aceștia nu ar avea încă acces la dosarul complet.

104 În al treilea rând, la punctele 505 și 515 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi refuzat, întemeindu-se în special pe articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă și pe articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR, accesul la anumite informații cuprinse în schema de rezoluție în litigiu, în evaluarea 2 și în alte documente pregătitoare, pentru motivul că erau confidențiale. Cu toate acestea, dreptul de acces la dosar s-ar impune chiar și atunci când reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o asemenea formalitate.

105 În al patrulea și ultimul rând, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 475 din această hotărâre, o limitare a dreptului de a fi ascultat al persoanelor vizate ar constitui o intervenție disproporționată și intolerabilă numai dacă persoanele interesate ar fi private de posibilitatea de a contesta măsurile menționate într-o procedură ulterioară și de a-și prezenta în mod util punctul de vedere în cadrul acesteia. Or, contrar celor statuate de Tribunal la acest punct, o asemenea posibilitate ar presupune un acces complet la dosar. Pe de altă parte, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ar rezulta că articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO ar impune posibilitatea unei dezbateri contradictorii care să respecte principiul egalității armelor în orice procedură care impune renunțarea la dreptul de proprietate.

106 Comisia invocă inadmisibilitatea celui de al cincilea aspect al celui de al doilea motiv pentru motivul că argumentația prezentată în recurs nu este suficient de clară și de precisă. SRB consideră că argumentul întemeiat pe o divergență între versiunile lingvistice ale articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR este inadmisibilă. În orice caz, al cincilea aspect al celui de al doilea motiv ar fi nefondat.

107 SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander susțin că acest aspect este nefondat.

b) Aprecierea Curții

108 În ceea ce privește admisibilitatea celui de al cincilea aspect al celui de al doilea motiv, trebuie arătat că, în pofida unui anumit grad de imprecizie, argumentația invocată permite să se înțeleagă că recurenții invocă, în temeiul articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR și al articolelor 17, 41 și 52 din cartă coroborate cu articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO, dreptul de acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție în litigiu, ale evaluării 2 și ale altor documente pregătitoare.

109 Mai precis, aceștia critică considerațiile care figurează, pe de o parte, la punctele 497-504 din hotărârea atacată, prin care Tribunalul a respins argumentul lor întemeiat pe faptul că ei nu beneficiaseră de un drept de acces la dosarul rezoluției Banco Popular, și, pe de altă parte, la punctele 505 și 515 din hotărârea respectivă, prin care Tribunalul a statuat că, contrar celor susținute de recurenți, prezența unor informații confidențiale în dosar se opunea accesului integral.

110 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe o divergență între versiunile lingvistice ale articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR, acesta vizează în mod specific punctele 503 și 504 din hotărârea atacată și trebuie să se considere că critică aprecierea Tribunalului care figurează la aceste puncte. Or, un recurent are dreptul să formuleze recurs invocând motive derivate din însăși hotărârea atacată prin care să conteste temeinicia în drept a acesteia (Hotărârea din 25 ianuarie 2022, Comisia/European Food și alții, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punctul 77 și jurisprudența citată).

111 Prin urmare, este necesar să se respingă excepția de inadmisibilitate a celui de al cincilea aspect al celui de al doilea motiv invocată de Comisie și de SRB.

112 Cu privire la fond, din considerațiile care figurează la punctele 497-504 din hotărârea atacată reiese că, pentru a respinge argumentația întemeiată pe încălcarea dreptului de acces la toate informațiile din dosar, Tribunalul s-a întemeiat atât pe inaplicabilitatea *ratione personae* a

articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR, cât și pe prezența în dosar a unor informații confidențiale. Or, este necesar să se constate că fiecare dintre aceste considerații este în sine de natură să justifice decizia Tribunalului.

113 În primul rând, în ceea ce privește aspectul dacă Tribunalul a statuat în mod întemeiat că obligația de confidențialitate se poate opune unui acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție în litigiu, ale evaluării 2 și ale altor documente pregătitoare, trebuie amintit că articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR prevede că persoanele care fac obiectul unor decizii ale SRB au dreptul de acces la dosarul acestuia, precizând totodată, pe de o parte, că persoanele respective dispun de acest drept sub rezerva interesului legitim al altor persoane ca secretele lor de afaceri să nu fie divulgate și, pe de altă parte, că dreptul menționat nu se extinde la informațiile confidențiale și nici la documentele interne pregătitoare ale SRB. În plus, trebuie subliniată obligația care revine oricărei instituții vizate de a-și exercita competențele în conformitate cu principiile generale ale dreptului Uniunii, în special cu principiul bunei administrări, consacrat în prezent în mod expres la articolul 41 din cartă, al cărui alineat (2) litera (b) garantează dreptul de acces al oricărei persoane la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2022, Klein/Comisia, C-430/20 P, EU:C:2022:377, punctul 87).

114 Din înșiși termenii acestor dispoziții reiese că dreptul de acces la dosar este limitat de necesitatea de a proteja informații confidențiale. Limitele astfel stabilite în privința acestui drept reflectă obligația de confidențialitate consacrată la articolul 339 TFUE. În această privință, Curtea a statuat deja că instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii sunt în principiu obligate, în temeiul principiului protecției secretului comercial, care constituie un principiu general al dreptului Uniunii și care este concretizat printre altele la articolul 339 TFUE, să nu dezvăluie concurenților unui operator privat informații confidențiale furnizate de acesta (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 109 și jurisprudența citată).

115 Or, în cadrul regimului instituit prin Regulamentul MUR, respectarea cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 339 TFUE este precizată nu numai prin rezerva exprimată la articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR, ci și la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din acest regulament, care interzice SRB să comunice informațiile care fac obiectul acestor cerințe unei alte entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare. Astfel cum precizează articolul 88 alineatul (5) din regulamentul menționat, SRB este obligat să se asigure, înainte de a divulga informații, că acestea nu conțin informații confidențiale.

116 În speță, Tribunalul a constatat, la punctul 525 din hotărârea atacată, punct care nu a fost criticat în cadrul recursului, că prezentarea unor documente, dispusă de Tribunal, nu garantează recurenților accesul la toate aceste documente în cazul în care conțin date confidențiale.

117 În aceste condiții, este necesar să se considere că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept la punctele 505, 506, 515 și 527 din hotărârea atacată atunci când a statuat că recurenții nu puteau invoca un drept de acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție în litigiu, ale evaluării 2 și ale altor documente pregătitoare, în măsura în care aceste versiuni integrale conțineau informații confidențiale.

118 Contrar celor susținute de recurenți, dreptul la o cale de atac efectivă nu impune, în prezența unor informații confidențiale, accesul la dosarul integral.

119 În această privință, este adevărat că, potrivit unei jurisprudențe constante, caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă impune ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 53 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43).

120 Totuși, Curtea a statuat de asemenea, în mai multe domenii ale dreptului Uniunii, că motivarea unui act care cauzează prejudicii unui justițiabil și care se întemeiază pe o apreciere a poziției relative a unor operatori privați poate fi, într-o anumită măsură, limitată pentru a proteja informațiile referitoare la acești operatori acoperite de secretul comercial. În aceste condiții, obligația de a respecta secretul comercial nu poate goli de conținut obligația de motivare. Prin urmare, deși un astfel de act poate, în raport cu obligația de a respecta secretul comercial, să fie suficient motivat fără a cuprinde printre altele toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul, motivarea trebuie totuși să menționeze în mod clar și neechivoc acest raționament, precum și metodologia utilizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 108-111, Hotărârea din 21 decembrie 2016, Club Hotel Loutraki și alții/Comisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punctul 48, precum și Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctele 110, 111 și 120).

121 Prin urmare, în prezența unor informații confidențiale, articolul 47 din cartă nu conferă persoanei în cauză un drept de acces la dosarul integral, în măsura în care sunt respectate condițiile amintite la punctele 119 și 120 din prezenta hotărâre.

122 Or, la punctul 526 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat, fără a fi contrazis în cadrul recursului, că informațiile care rămân ocultate în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție în litigiu, ale evaluării 2 și ale altor documente pregătitoare nu erau pertinente pentru soluționarea litigiului.

123 În ceea ce privește, în sfârșit, articolele 17 și 52 din cartă, precum și articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO, trebuie amintit că, deși, astfel cum confirmă articolul 6 alineatul (3) TUE, drepturile fundamentale recunoscute de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, fac parte din dreptul Uniunii ca principii generale și deși articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede că drepturile conținute în aceasta, corespunzătoare drepturilor garantate de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale au același înțeles și aceeași întindere cu cele pe care le conferă convenția amintită, aceasta din urmă nu constituie, atât timp cât Uniunea nu a aderat la ea, un instrument juridic integrat formal în ordinea juridică a Uniunii. Astfel, controlul legalității actelor Uniunii trebuie să se realizeze în speță numai din perspectiva drepturilor fundamentale garantate de cartă, în special de articolul 17 din aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2016, N, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctele 45 și 46, precum și jurisprudența citată).

124 Or, dreptul de proprietate consacrat la articolul 17 din cartă coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din aceasta nu poate fi interpretat în sensul că acordă persoanei în cauză un acces la informațiile cuprinse în dosar care ar depăși cerințele ce rezultă din jurisprudența amintită la punctele 119 și 120 din prezenta hotărâre.

125 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se constate că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că recurenții nu aveau dreptul de acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție în litigiu, ale evaluării 2 și ale altor documente pregătitoare.

126 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 112 din prezenta hotărâre, argumentul recurenților potrivit căruia, în calitate de acționari ai entității supuse rezoluției, puteau invoca dreptul garantat la articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR, chiar dacă este întemeiat, nu poate repune în discuție legalitatea deciziei Tribunalului menționate la punctul anterior, astfel încât acest argument trebuie înlăturat ca inoperant.

127 În consecință, al cincilea aspect al celui doilea motiv este în parte nefondat și în parte inoperant.

2. Cu privire la al șaselea aspect al celui de al doilea motiv

128 Prin intermediul celui de al șaselea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit erori de drept în cadrul examinării sale privind respectarea obligației de motivare consacrate la articolul 296 TFUE în ceea ce privește schema de rezoluție în litigiu, evaluarea 2 și Decizia 2017/1246.

a) Argumentația părților

129 În primul rând, recurenții pun în discuție insuficiența motivării cuprinse în schema de rezoluție în litigiu.

130 Mai întâi, aceștia susțin că, la punctele 543 și 545 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat în mod eronat că motivarea acestei scheme era suficientă în ceea ce privește constatarea existenței unei situații de dificultate, în condițiile în care SRB nu examinase alte soluții viabile. În plus, SRB s-ar fi limitat să constate, fără altă explicație, că alte soluții nu ar permite remedierea problemelor de lichiditate ale Banco Popular. Pe de altă parte, SRB nu ar fi furnizat nicio motivare cu privire la alegerea instrumentului de vânzare și nici nu ar fi precizat motivul pentru care acest instrument ar constitui cea mai bună soluție. În acest context, recurenții susțin de asemenea că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 556 și 557 din hotărârea atacată, SRB ar fi trebuit să motiveze rațiunile pentru care a apreciat că soldul rămas al aportului urgent de lichidități, menționat la aceste puncte, nu ar mai fi plătit.

131 În continuare, Tribunalul ar fi statuat în mod eronat, la punctele 536-540 din hotărârea atacată, că faptele prezentate la articolul 6 alineatul (6) din această schemă ar fi fost de natură să justifice procedura de vânzare publică a Banco Popular. În această privință, recurenții critică în esență lipsa unor indicații cu privire la motivele pentru care toate părțile interesate, cu excepția Banco Santander, s-au abținut să depună o ofertă. În plus, SRB ar fi trebuit să precizeze în schema de rezoluție în litigiu motivul pentru care FROB nu acordase uneia dintre aceste părți un nou termen pentru depunerea ofertei sale. Pe de altă parte, nici stabilirea prețului de vânzare al Banco Popular nu ar fi motivată.

132 În plus, contrar celor statuate de Tribunal la punctul 553 din hotărârea atacată, motivarea referitoare la planul de rezoluție din 2016 cuprinsă în considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție în litigiu era insuficientă. Astfel, aceste considerente nu ar aborda dispozițiile referitoare la un plan de urgență care să permită obținerea rapidă de lichidități și un scenariu care să permită supraviețuirea în cazul unei crize de lichiditate timp de patru luni, în timp ce, potrivit recurenților, aceste dispoziții ar fi putut remedia probleme de lichiditate.

133 În sfârșit, schema de rezoluție în litigiu ar fi trebuit de asemenea să explice, contrar considerațiilor care figurează la punctul 551 din hotărârea atacată, motivele pentru care Deloitte îndeplinea cerințele de independență și de imparțialitate.

134 În al doilea rând, recurenții susțin că evaluarea 2 nu respectă cerințele care rezultă din articolul 296 TFUE. Mai întâi, contrar celor constatate de Tribunal la punctul 558 din hotărârea atacată, din cuprinsul punctului 82 subpunctele (iv) și (viii) din memoriul lor în replică în primă instanță ar reieși că aceștia ar fi contestat deja eliminări concrete referitoare la evaluarea provizioanelor pentru riscuri juridice și a sinergiilor.

135 Or, versiunea neconfidențială a evaluării 2 ar elimina pasaje esențiale pentru a înțelege evaluarea Banco Popular, și anume, în prima parte, anumite calcule și valoarea totală a pozițiilor referitoare la provizioanele pentru riscuri juridice, la întreprinderi comune și la sinergii, în a doua parte, subtotalurile fiecărei poziții evaluate și cuantumurile totale de recuperare pentru creditori în cel mai bun și în cel mai rău dintre scenarii în caz de insolvență, precum și părți importante din anexe. Potrivit recurenților, întinderea acestor eliminări depășește cu mult limitele obligației de motivare, astfel cum rezultă din jurisprudența amintită la punctul 565 din hotărârea atacată, și nu poate fi justificată de obligația de confidențialitate invocată la punctul 566 din această hotărâre.

136 În al treilea rând, nici Decizia 2017/1246 a Comisiei nu ar respecta obligația de motivare. Pe de o parte, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat, la punctele 576 și 577 din hotărârea atacată, că o decizie prin care, precum în speță, Comisia se limitează să își dea acordul cu privire la conținutul deciziei SRB este suficient motivată, având în vedere termenul foarte scurt de care dispunea această instituție.

137 Pe de altă parte, recurenții contestă punctele 580-583 din hotărârea atacată, prin care Tribunalul a considerat că argumentul lor întemeiat pe încălcarea principiilor referitoare la delegarea competențelor stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), constituia un motiv nou care trebuie respins ca inadmisibil. Astfel, la punctul 153 din cererea de sesizare a instanței, ei ar fi invocat această jurisprudență în raport cu obligația de control a Comisiei și cu lipsa motivării unei decizii pur tacite a acesteia.

138 Comisia și Banco Santander susțin că al șaselea aspect al celui de al doilea motiv este inadmisibil pentru motivul că recurenții se limitează să repete argumentele invocate în primă instanță și nu identifică cu precizie punctele criticate din hotărârea atacată. În orice caz, acest șaselea aspect ar fi nefondat.

139 SRB și Regatul Spaniei susțin că acest aspect este nefondat.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

140 În ceea ce privește, mai întâi, excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie și de Banco Santander, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să identifice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod concret această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză. Nu îndeplinește cerințele de motivare care rezultă din respectivele dispoziții un recurs care, fără a cuprinde cel puțin o argumentare prin care să se urmărească în mod precis identificarea erorii de drept care ar vicia hotărârea atacată, se limitează la a repeta sau la a reproduce motivele și argumentele care au fost prezentate deja în fața Tribunalului, inclusiv cele întemeiate pe fapte respinse expres de această instanță. Un asemenea recurs constituie în realitate o cerere prin care se urmărește o simplă reexaminare a cererii introductive depuse la Tribunal, ceea ce nu este de competența Curții (Hotărârea din 11 ianuarie 2024, Planistat Europe și Charlot/Comisia, C-363/22 P, EU:C:2024:20, punctele 40 și 41, precum și jurisprudența citată).

141 Cu toate acestea, dacă un recurent contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii de către Tribunal, aspectele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul procedurii de recurs. Într-adevăr, dacă un recurent nu ar putea să se bazeze în acest mod în recurs pe motive și pe argumente utilizate deja în fața Tribunalului, procedura de recurs ar fi lipsită de o parte din sensul său (Hotărârea din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punctul 51, precum și Hotărârea din 9 iulie 2020, Haswani/Consiliul, C-241/19 P, EU:C:2020:545, punctul 50 și jurisprudența citată).

142 Or, în speță, al șaselea aspect al celui de al doilea motiv de recurs urmărește în esență repunerea în discuție a deciziei Tribunalului cu privire la chestiuni de drept care i-au fost prezentate în primă instanță în ceea ce privește, printre altele, obligația de motivare ce revine instituțiilor în temeiul articolului 296 TFUE. În plus, în măsura în care al șaselea aspect al acestui motiv cuprinde indicii precise privind aspectele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază, acesta nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

143 Cu toate acestea, prima critică este în parte inadmisibilă, în măsura în care recurenții contestă caracterul suficient al motivării referitoare la planul de rezoluție din 2016. Astfel, deși recurenții au invocat, după cum reiese din cuprinsul punctului 552 din hotărârea atacată, un viciu de motivare în ceea ce privește, pe de o parte, strategia de rezoluție și instrumentul de rezoluție avute în vedere de acest plan și, pe de altă parte, motivele pentru care acest plan nu a fost urmat, ei susțin în prezent că acest plan prevedea mecanisme care ar fi permis evitarea intrării în dificultate a Banco Popular. Or, procedând astfel, ei invocă un argument nou, care, cu acest titlu, trebuie declarat inadmisibil în stadiul recursului.

144 În ceea ce privește a doua critică, afirmațiile recurenților referitoare la evaluarea 2 constituie, astfel cum a arătat doamna avocată generală Ćapeta la punctul 61 din Concluziile prezentate în cauza Aeris Invest/Comisia și SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233), care, în conformitate cu punctul 4 din acestea, trebuie coroborate cu concluziile prezentate în această cauză, un motiv nou invocat în stadiul recursului, în măsura în care Tribunalul a constatat, la punctul 558 din hotărârea atacată, că recurenții nu au precizat părțile din evaluarea 2 pe care nu ar fi în măsură să le înțeleagă.

145 Deși recurenții contestă această constatare pentru motivul că invocaseră, la punctul 82 subpunctele (iv) și (viii) din memoriul lor în replică în primă instanță, eliminări referitoare la evaluarea provizioanelor pentru riscuri juridice și a sinergiilor, trebuie totuși să se arate că, prin argumentația prezentată la punctul 82 din memoriul în replică menționat, recurenții invocau o încălcare a articolului 20 din Regulamentul MUR, iar nu o încălcare a obligației de motivare. Acest lucru este confirmat de faptul că din această argumentație rezultă că ei erau în măsură să înțeleagă și să conteste evaluarea 2. Or, la punctul 558 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat argumentația recurenților întemeiată pe o încălcare a obligației de motivare.

146 Prin urmare, a doua critică din cadrul celui de al șaselea aspect al celui de al doilea motiv constituie un motiv nou în măsura în care repune în discuție motivarea evaluării 2 și, prin urmare, trebuie înlăturată ca inadmisibilă.

2) Cu privire la fond

147 Prin intermediul primei și a celei de a treia critici din cadrul celui de al șaselea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții reproșează Tribunalului că nu a respectat cerințele care rezultă din articolul 296 TFUE în ceea ce privește examinarea motivării cuprinse în schema de rezoluție în litigiu și în Decizia 2017/1246.

148 În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură, care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (Hotărârea din 18 ianuarie 2024, Jenkinson/Consiliul și alții, C-46/22 P, EU:C:2024:50, punctul 130 și jurisprudența citată).

149 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, deși motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanei interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurilor luate, iar instanței competente să își exercite controlul, o asemenea motivare trebuie totuși să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care actul a fost adoptat. În această privință, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă și în special în funcție de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii actului (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87, precum și Hotărârea din 29 septembrie 2022, ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punctul 193 și jurisprudența citată).

150 Mai mult, Curtea a statuat deja că gradul de precizie al motivării unei decizii trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice și de timp în care aceasta trebuie adoptată. Astfel, atunci când redactează un act, instituțiile Uniunii nu sunt obligate să se pronunțe cu privire la elemente în mod clar secundare sau să anticipeze obiecțiunile potențiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 167 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48).

151 Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat la punctele 114 și 115 din prezenta hotărâre, instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii sunt, în principiu, obligate, în aplicarea principiului protecției secretului comercial, care este concretizat printre altele la articolul 339 TFUE, precum și la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul MUR coroborate cu considerentul (116) al acestui regulament, să nu divulge informații confidențiale care intră sub incidența cerințelor privind secretul profesional.

152 Or, potrivit jurisprudenței constante amintite la punctul 120 din prezenta hotărâre, motivarea unui act care cauzează prejudicii unui justițiabil și care se întemeiază pe o apreciere a poziției relative a unor operatori privați poate fi, într-o anumită măsură, limitată pentru a proteja informațiile referitoare la acești operatori acoperite de secretul comercial. Totuși, obligația de a respecta secretul comercial nu poate goli de conținut obligația de motivare. Prin urmare, deși un astfel de act poate, în raport cu obligația de a respecta secretul comercial, să fie suficient motivat fără a cuprinde printre altele toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul, motivarea trebuie totuși să menționeze în mod clar și neechivoc acest raționament, precum și metodologia utilizată

i) Cu privire la motivarea schemei de rezoluție în litigiu

153 În primul rând, recurenții susțin că motivarea aferentă condițiilor de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR nu este suficientă.

154 În ceea ce privește condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din acest regulament, critica formulată cu privire la punctul 543 din hotărârea atacată se întemeiază pe premisa că SRB ar fi trebuit să examineze dacă existau alte soluții viabile, înainte de a concluziona în sensul existenței unei situații de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular.

155 O astfel de cerință nu rezultă însă din articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul MUR, potrivit căruia se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în cazul în care aceasta se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau dacă există elemente obiective care permit să se concluzioneze că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat. În aceste condiții, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctele 542-544 din hotărârea atacată, că indicațiile referitoare la faptul că situația lichidității Banco Popular s-a deteriorat, care figurează în considerentele (23) și (24) ale schemei de rezoluție în litigiu, motivau în mod suficient existența unei situații de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla această bancă.

156 În ceea ce privește condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR, recurenții susțin că SRB s-a limitat să constate, fără altă explicație, că alte soluții nu ar permite remedierea problemelor de lichiditate ale Banco Popular.

157 Trebuie să se constate însă că această argumentație provine dintr-o interpretare vădit eronată a hotărârii atacate, precum și a schemei de rezoluție în litigiu. Astfel, la punctul 545 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a întemeiat pe constatările care figurează la punctele 188-192 din această hotărâre, din care rezultă că articolul 3 din schema de rezoluție în litigiu expune în detaliu motivele care au determinat SRB să concluzioneze în sensul lipsei unor măsuri alternative care să permită remedierea problemelor de lichiditate ale Banco Popular.

158 În ceea ce privește, în acest context, un aport urgent de lichidități, din cuprinsul punctului 153 din hotărârea atacată reiese că SRB constatase, în considerentul (26) litera (c) al schemei de rezoluție în litigiu, că un astfel de aport era indisponibil la momentul rezoluției. Or, în temeiul acestei constatări, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 556 și 557 din hotărârea atacată, că SRB nu era obligat să precizeze motivele legate de indisponibilitatea unui aport urgent de lichidități.

159 În al doilea rând, recurenții contestă motivarea referitoare la stabilirea și la punerea în aplicare a instrumentului de vânzare a activității ca instrument de rezoluție.

160 În ceea ce privește punctul 545 din hotărârea atacată, în măsura în care recurenții susțin că SRB nu ar fi explicat motivele pentru care instrumentul de vânzare a activității a fost reținut ca instrument de rezoluție, trebuie să se constate că Tribunalul a statuat, dimpotrivă, că articolul 5 din schema de rezoluție în litigiu conținea explicații referitoare la alegerea acestui instrument și la motivele pentru care SRB a considerat că celelalte instrumente enumerate la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul MUR nu permiteau atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură. Ținând seama de aceste constatări ale Tribunalului, argumentul întemeiat pe lipsa motivării nu poate fi admis.

161 În ceea ce privește procedura de vânzare publică a Banco Popular, Tribunalul a considerat, la punctele 536 și 537 din hotărârea atacată, că indicațiile care figurează la articolul 6 alineatul (6) din schema de rezoluție în litigiu permiteau să se înțeleagă desfășurarea acestei proceduri și că, la finalul acesteia, fusese prezentată o singură ofertă valabilă, ofertă pe care SRB considerase prudent să o accepte pentru a evita o insolvență necontrolată a Banco Popular.

162 Ținând seama de aceste indicații, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că SRB nu era obligat să precizeze motivele pentru care toate părțile interesate, cu excepția Banco Santander, s-au abținut să depună o ofertă. De asemenea, din cuprinsul punctului 540 din hotărârea atacată reiese că prețul de vânzare nu fusese stabilit de SRB, ci era rezultatul procedurii de vânzare concurențială desfășurate de FROB și al prețului oferit de Banco Santander.

163 În plus, recurenții susțin în mod eronat că SRB ar fi trebuit să insereze în schema de rezoluție în litigiu un motiv special care să explice rațiunea pentru care FROB nu acordase uneia dintre părțile interesate un nou termen. Astfel, după cum a indicat Tribunalul la punctul 540 din hotărârea menționată, în măsura în care această parte interesată informase FROB, la 6 iunie 2017, cu privire la decizia sa de a nu prezenta o ofertă, o asemenea precizare nu era necesară.

164 În al treilea și ultimul rând, în ceea ce privește argumentul recurenților potrivit căruia schema de rezoluție în litigiu ar fi trebuit de asemenea să precizeze că evaluatorul independent, angajat pentru evaluarea 2, îndeplinea cerințele de independență și de imparțialitate, Tribunalul a considerat în mod întemeiat, la punctul 551 din hotărârea atacată, că o atare precizare nu era necesară pentru înțelegerea schemei de rezoluție în litigiu.

165 Rezultă că prima critică, întemeiată pe încălcarea articolului 296 TFUE în ceea ce privește schema de rezoluție în litigiu, trebuie înlăturată.

ii) Cu privire la motivarea Deciziei 2017/1246

166 În primul rând, recurenții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 576 și 577 din hotărârea atacată, că Decizia 2017/1246, prin care Comisia se limitează să își exprime acordul cu privire la conținutul schemei de rezoluție în litigiu, respectă cerințele care rezultă din articolul 296 TFUE din cauza termenului foarte scurt de care dispunea Comisia.

167 În această privință, trebuie arătat că considerentele (2)-(5) ale Deciziei 2017/1246 enunță motivele care au determinat Comisia să adopte această decizie. După ce a constatat în esență în considerentele (2) și (3) ale deciziei menționate că, potrivit indicațiilor care figurează în schema de rezoluție în litigiu, toate condițiile pentru măsura de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul MUR sunt îndeplinite în ceea ce privește Banco Popular și că această schemă supunea banca respectivă procedurii de rezoluție și stabilea aplicarea instrumentului de vânzare a activității, Comisia a precizat, în considerentul (4), că „[aproba] schema de rezoluție” și „[era în special] de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția [era] necesară în interes public, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul [MUR]”. Comisia a concluzionat, în considerentul (5) al Deciziei 2017/1246, că schema de rezoluție în litigiu trebuia aprobată, ceea ce a făcut la articolul 1 din această decizie.

168 Or, Curtea a statuat deja că, printr-o astfel de aprobare, Comisia își însușește elementele și motivele conținute în schema de rezoluție în litigiu, astfel încât trebuie, dacă este cazul, să răspundă în fața instanței Uniunii (Hotărârea din 18 iunie 2024, Comisia/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punctul 96). În aceste condiții, trebuie să se considere că motivele care au determinat SRB să adopte această schemă fac parte integrantă din decizia de aprobare și sunt, așadar, susceptibile să motiveze și această aprobare.

169 Prin urmare, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 576 din hotărârea atacată, că nu se poate impune Comisiei să furnizeze o justificare suplimentară a aprobării sale, din moment ce această justificare nu ar putea consta decât într-o reluare a elementelor deja conținute în schema de rezoluție în litigiu. În plus, potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR, Comisia nu este obligată să efectueze o a doua analiză în raport cu cea a SRB, ci numai să aprobe sau să nu aprobe decizia acestuia.

170 Tot fără a săvârși o eroare de drept, Tribunalul a luat în considerare, la punctul 577 din hotărârea atacată, termenul foarte scurt în care Comisia era chemată să aprobe schema de rezoluție în litigiu. Astfel cum s-a amintit la punctul 150 din prezenta hotărâre, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că gradul de precizie al motivării unei decizii trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice și de timp în care aceasta trebuie adoptată. Or, împrejurările în care schema de rezoluție în litigiu a fost adoptată și aprobată erau caracterizate printr-o urgență certă.

171 Rezultă că Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 578 din hotărârea atacată, că motivarea Deciziei 2017/1246 era conformă cu cerințele care rezultă din articolul 296 TFUE.

172 În al doilea rând, recurenții susțin că, la punctele 580-583 din această hotărâre, Tribunalul a înlăturat în mod eronat ca fiind nou argumentul lor întemeiat pe o încălcare a principiilor referitoare la delegarea competențelor stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). În această privință, ei arată că, la punctul 153 din cererea lor introductivă în primă instanță, invocaseră deja acest argument.

173 Din cuprinsul acestui punct rezultă însă că, în cererea lor introductivă în primă instanță, recurenții nu au invocat o încălcare a acestor principii referitoare la delegarea de competențe, ci s-au limitat să susțină că Comisia a omis să motiveze controlul pe care l-a exercitat cu privire la aspectele discreționare ale schemei de rezoluție în litigiu.

174 În aceste condiții, este necesar să se constate că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că argumentul menționat era nou. Prin urmare, această critică trebuie respinsă ca nefondată.

175 Având în vedere aceste elemente, al șaselea aspect al celui de al doilea motiv trebuie înlăturat în totalitate.

C. Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Regulamentul MUR

176 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurenții invocă încălcarea articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Regulamentul MUR. Acest aspect se împarte în esență în trei critici.

1. Argumentația părților

177 În primul rând, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctele 133 și 145 din hotărârea atacată, că criza de lichiditate cu care s-a confruntat Banco Popular constituia o împrejurare suficientă pentru a justifica măsura de rezoluție în privința acestei bănci, fără a trebui să verifice în prealabil dacă intrarea în dificultate a acesteia ar fi putut fi evitată printr-un aport urgent de lichidități.

178 Contrar celor statuate de Tribunal la punctele 152, 158 și 165 din această hotărâre, din articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul MUR coroborat cu punctul 20 din Ghidul ABE din 6 august 2015 privind interpretarea diferitelor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59 (EBA/GL/2015/07) și cu articolul 41 din cartă ar rezulta că ar trebui acordat un aport urgent de lichidități în cazul în care se constată existența unei situații de dificultate efectivă sau previzibilă. Începând din luna aprilie 2017, SRB ar fi fost, așadar, obligat să promoveze acordarea unui aport urgent de lichidități de către Banca Spaniei sau de către BCE.

179 În al doilea rând, recurenții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 163-169 din hotărârea atacată, că pretinsa încălcare de către SRB a obligațiilor de confidențialitate anterioară adoptării schemei de rezoluție în litigiu nu este relevantă în vederea aplicării articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Regulamentul MUR. Mai întâi, Tribunalul ar fi trebuit să verifice modul în care situația ar fi evoluat în lipsa acestei neregularități. În continuare, hotărârea atacată ar conține o motivare contradictorie întrucât indică, pe de o parte, că actul atacat trebuie anulat dacă se stabilește că neregularitatea a avut un impact suficient, statuând în același timp, pe de altă parte, că motivele care au condus la rezoluție nu sunt relevante în această privință. În plus, la punctele 168 și 169 din această hotărâre, Tribunalul ar fi concluzionat în mod eronat în sensul inaplicabilității principiului *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, pentru motivul că SRB și Comisia nu ar fi profitat de conduita lor ilicită. Potrivit acestora, avantajul SRB a constat în speță în faptul că declarațiile președintei sale și scurgerile de informații au fost ignorate

și trecute sub tăcere. În sfârșit, considerentul (116) al Regulamentului MUR ar stabili o prezumție relativă potrivit căreia încălcarea obligației de confidențialitate constituie cauza neîndeplinirii obligațiilor.

180 În al treilea rând, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 173-176 din hotărârea atacată, din cauza pretinsei încălcări a obligației de confidențialitate, SRB și Comisia ar fi fost obligate, în temeiul articolului 41 din cartă, să acționeze pentru a evita prejudiciul cauzat prin această încălcare a obligației de confidențialitate și, prin urmare, pentru a verifica posibilitatea de a acorda suficient de devreme un aport urgent de lichidități sau de a propune alte soluții mai puțin intruzive.

181 SRB și Banco Santander arată că primul aspect al primului motiv este inadmisibil, în măsura în care recurenții se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele pe care le-au prezentat în fața Tribunalului. SRB adaugă că, în ceea ce privește avantajul necesar pentru aplicarea principiului *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, recurenții invocă un argument nou. În orice caz, acest prim aspect ar fi nefondat.

182 Comisia și Regatul Spaniei susțin că primul aspect al primului motiv este nefondat.

2. Aprecierea Curții

a) Cu privire la admisibilitate

183 În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate întemeiată pe repetarea argumentelor prezentate în fața Tribunalului, trebuie arătat că, prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurenții urmăresc să conteste interpretarea articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Regulamentul MUR, precizând totodată punctele criticate din hotărârea atacată și argumentele pe care se întemeiază critica lor. Prin urmare, primul aspect al acestui motiv nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

184 În măsura în care SRB susține că recurenții invocă un argument nou în legătură cu aplicarea principiului *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, întrucât aceștia precizează ceea ce constituie, în opinia lor, avantajul de care ar fi beneficiat SRB și Comisia, este suficient să se arate că, în recursul formulat, recurenții au invocat în esență aceeași argumentație ca în cererea introductivă și în replica în primă instanță.

185 În consecință, primul aspect al primului motiv este admisibil.

b) Cu privire la fond

186 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurenții susțin în esență că pretinsele cauze ale crizei de lichiditate a Banco Popular sunt relevante pentru aprecierea legalității schemei de rezoluție în litigiu în raport cu articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Regulamentul MUR. Aceștia susțin că din cuprinsul punctelor 133, 145, 152, 158, 163-169, precum și 173-176 din hotărârea atacată reiese că SRB și-ar fi încălcat atât obligația de confidențialitate, cât și obligația de a încerca să evite o dificultate, în special prin promovarea furnizării unui aport urgent de lichidități către Banco Popular.

187 În această privință, trebuie amintit că articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(c) din Regulamentul MUR subordonează adoptarea unei scheme de rezoluție îndeplinirii a trei condiții cumulative, și anume *primo*, ca entitatea în cauză să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate, *secundo*, ca, ținând seama de calendar și de alte circumstanțe pertinente, să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat și, *tertio*, ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public.

188 Primul aspect al primului motiv vizează numai prima dintre aceste condiții, și anume că entitatea în cauză se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate. În ceea ce privește această condiție, articolul 18 alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR precizează că se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în cazul în care aceasta se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau dacă există elemente obiective care permit să se concluzioneze că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

189 În primul rând, trebuie să se deducă din lipsa oricărei referiri, în textul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, la împrejurările care s-ar afla la originea unei situații de dificultate că aceste dispoziții permit să se constate că entitatea în cauză se află în dificultate independent de astfel de circumstanțe eventuale.

190 Luarea în considerare a acestor împrejurări ar fi de asemenea incompatibilă cu obiectivele Regulamentului MUR, care urmărește, după cum reiese în special din considerentul (58) al acestuia, menținerea stabilității financiare, asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale și protejarea deponenților. Astfel, eventualele împrejurări care au cauzat intrarea în dificultate a băncii în cauză nu pot împiedica SRB să adopte o măsură de rezoluție, chiar dacă toate condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament ar fi îndeplinite, în măsura în care această bancă s-ar afla în dificultate, nu ar exista o soluție alternativă și, în special, o rezoluție ar fi necesară în interes public.

191 În aceste condiții, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 163-166 din hotărârea atacată că o schemă de rezoluție este adoptată în mod valabil atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul MUR, oricare ar fi motivele care au determinat entitatea în cauză să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate.

192 Rezultă de asemenea că Tribunalul a putut considera fără a se contrazice că schema de rezoluție în litigiu ar fi fost adoptată chiar dacă s-ar fi stabilit că situația de dificultate efectivă sau previzibilă a fost cauzată de pretinsa încălcare a obligației de confidențialitate. Rezultă, pe de altă parte, că argumentația recurenților întemeiată pe o pretinsă încălcare de către Tribunal a principiului *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* trebuie, chiar presupunând că se poate considera că SRB a obținut sau a încercat să obțină prin adoptarea schemei de rezoluție în litigiu un „avantaj”, în sensul acestui principiu, să fie înlăturată ca inoperantă.

193 În al doilea rând, nici termenii articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR nu fac referire la existența sau inexistența unor soluții alternative la rezoluție.

194 După cum a arătat în esență Tribunalul la punctele 133, 145 și 147 din hotărârea atacată, pentru a concluziona în sensul unei situații de dificultate efective sau previzibile în sensul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din acest regulament, este suficient ca SRB și Comisia să constate existența unei crize de lichiditate, astfel cum este prevăzută la articolul 18 alineatul (4) primul paragraf litera (c) din regulamentul menționat. În schimb, având în vedere considerațiile care figurează la punctele 189-191 din prezenta hotărâre, simplul fapt că o deficiență ar fi putut fi eventual evitată în trecut nu poate constitui un motiv care să se opună ca SRB și Comisia să poată constata existența unei asemenea situații.

195 În ceea ce privește, pe de altă parte, pretinsa obligație care le revine în momentul în care au în vedere adoptarea unei scheme de rezoluție în privința entității în cauză, de a verifica dacă nu există alte soluții decât cea care constă în adoptarea unei astfel de măsuri pentru a împiedica intrarea sa în dificultate, reiese chiar din cuprinsul literei (b) a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul MUR că o asemenea apreciere intră sub incidența celei de a doua condiții căreia îi este subordonată adoptarea unei scheme de rezoluție. Astfel, eventuala disponibilitate a unor soluții alternative nu poate repune în discuție legalitatea unei asemenea scheme în raport cu prima condiție prevăzută la litera (a) a acestui articol 18 alineatul (1) primul paragraf.

196 În aceste condiții, argumentul întemeiat pe faptul că revenea Comisiei și SRB, în temeiul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, sarcina de a examina dacă nu existau soluții alternative la adoptarea schemei de rezoluție în litigiu și, în prelungirea unei astfel de obligații, de a promova acordarea unui aport urgent de lichidități în favoarea Banco Popular este nefondat.

197 Rezultă că al primul aspect al primului motiv este nefondat.

D. Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR

198 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurenții critică aprecierea efectuată de Tribunal, la punctele 180-229 din hotărârea atacată, cu privire la a doua condiție căreia îi este subordonată adoptarea unei scheme de rezoluție, prevăzută la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR.

1. Argumentația părților

199 În primul rând, recurenții susțin că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare în măsura în care a afirmat la punctele 182-184 din hotărârea atacată că argumentele lor privind acordarea unui aport urgent de lichidități suplimentar către Banco Popular erau întemeiate pe simple presupuneri sau constituiau simple supoziții. Potrivit recurenților, dacă aportul urgent de lichidități suplimentar corespunzător unui cuantum de 6 miliarde de euro ar fi fost plătit Banco Popular, aceasta din urmă ar fi putut să își continue activitățile cel puțin până la 21 iunie 2017.

200 În al doilea rând, hotărârea atacată ar fi afectată de o motivare insuficientă, în măsura în care, la punctul 194 din această hotărâre, Tribunalul ar fi considerat cert faptul că nu era timp destul pentru a remedia lipsa de lichiditate prin intermediul unei majorări de capital. Astfel, potrivit calculelor interne ale Banco Popular, o majorare de capital putea fi realizată într-o lună și ar fi fost avută în vedere înainte de iunie 2017.

201 În plus, contrar celor indicate la punctele 200-203 din hotărârea atacată, recurenții ar fi dovedit că majorarea de capital a Banco Popular era realizabilă și de natură să rezolve problemele sale de lichiditate. În această privință, recurenții susțin că Tribunalul a apreciat în mod vădit eronat și a denaturat conținutul unei scrisori a Barclays Bank din 3 iunie 2017 și al unei scrisori a Deutsche Bank din 5 iunie 2017. În opinia lor, scrisorile respective demonstrau că aceste două bănci formulaseră un angajament real pentru a realiza o majorare de capital. Aceștia apreciază că o majorare de capital ar fi restabilit încrederea acționarilor în Banco Popular și, prin urmare, ar fi redus sau ar fi eliminat practic retragerile de depozite.

202 În al treilea rând, Tribunalul ar fi denaturat elemente de probă afirmând, la punctul 208 din hotărârea atacată, că argumentele recurenților privind separarea activelor s-ar întemeia pe simple supoziții. Astfel, recurenții ar fi stabilit că Banco Popular lucra de mult timp la vânzarea unor active imobiliare neperformante în valoare de 6 miliarde de euro în cadrul proiectului „Sunrise”. În plus, în urma rezoluției, mai multe fonduri ar fi prezentat oferte pentru activele neperformante în cadrul proiectului „Noul Sunrise”, ceea ce ar dovedi existența unui interes real pentru aceste active.

203 Acest interes ar fi susținut de oferte ferme pe care Banco Popular le-ar fi primit pentru active nestrategice. La punctul 211 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi respins susținerile lor cu privire la acest aspect pentru motivul că s-ar întemeia numai pe articole de presă. Or, nu ar exista niciun temei juridic pentru a înlătura o probă pentru motivul că aceasta rezultă din articole de presă.

204 În al patrulea rând, recurenții susțin că hotărârea atacată este afectată de o motivare insuficientă și provine dintr-o apreciere substanțial eronată a situației de fapt, întrucât Tribunalul a arătat, la punctele 223 și 224 din această hotărâre, că o vânzare privată către un terț nu constituia o alternativă la adoptarea schemei de rezoluție în litigiu. Astfel, ofertele menționate în cererea introductivă în primă instanță ar fi fost de natură să demonstreze că eventuala achiziție a Banco Popular a suscitat un interes real, contrar a ceea ce ar fi considerat Tribunalul. În plus, vânzarea privată ar fi eșuat nu la 29 mai 2017, ci la 6 iunie 2017, în măsura în care SRB ar fi solicitat persoanelor interesate să prezinte oferte în termen de șase ore.

205 În al cincilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat, la punctul 229 din hotărârea atacată, că ajutoarele de stat și utilizarea fondului sunt contrare obiectivelor rezoluției și că SRB nu poate impune unui stat să acorde un ajutor unei entități. Astfel, aceste ajutoare ar fi expres prevăzute la articolul 18 alineatul (4) primul paragraf litera (d) punctul (iii) și alineatul (6) litera (c), precum și la articolul 19 alineatele (1) și (3) din Regulamentul MUR. În plus, deși SRB nu poate impune statelor membre să acorde un ajutor unei entități, din considerentul (52) al acestui regulament ar reieși că SRB ar fi avut totuși posibilitatea de a propune acordarea unui ajutor sau de a promova utilizarea fondului, ceea ce s-ar fi putut face în combinație cu orice altă soluție.

206 Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander susțin că această argumentație este inadmisibilă întrucât recurenții se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele invocate în primă instanță, fără a explica în ce mod Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept.

207 Cu privire la fond, aceștia consideră în esență că argumentele invocate în susținerea celui de al doilea aspect al primului motiv nu sunt de natură să demonstreze că, la punctele 182-229 din hotărârea atacată, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în cadrul examinării celor cinci măsuri alternative invocate de recurente.

2. Aprecierea Curții

208 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurenții susțin în esență că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare și/sau a denaturat elemente de probă prin faptul că a respins, la punctele 179-229 din hotărârea atacată, argumentația lor potrivit căreia SRB a încălcat articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR.

209 În această privință, trebuie arătat că, în fața Tribunalului, recurenții au susținut că, contrar celor constatate de SRB în schema de rezoluție în litigiu, existau cel puțin șase măsuri viabile care constituiau tot atâtea alternative la o măsură de rezoluție. Prin intermediul celor cinci critici invocate în susținerea celui de al doilea aspect al primului motiv, aceștia contestă aprecierea Tribunalului referitoare la cinci dintre aceste măsuri, și anume, în primul rând, un aport urgent de lichidități suplimentar, în al doilea rând, o majorare de capital, în al treilea rând, o separare a activelor, în al patrulea rând, o vânzare privată către un terț și, respectiv, în al cincilea rând, o finanțare din partea fondului sau acordarea unui ajutor de stat.

210 Or, în ceea ce privește primele patru critici invocate în susținerea celui de al doilea aspect al primului motiv, trebuie arătat că, prin argumentația rezumată la punctele 199, 200 și 204 din prezenta hotărâre, recurenții nu precizează în ce mod motivarea care figurează la punctele 182-184, 194, 223 și 224 din hotărârea atacată nu ar permite înțelegerea raționamentului Tribunalului, ci contestă, în realitate, temeinicia acestui raționament și invită, prin urmare, Curtea să reexamineze elemente de fapt pe care le-au invocat deja în fața Tribunalului.

211 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, reiese din articolul 256 alineatul (1) TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene că recursul se limitează la chestiuni de drept și că Tribunalul este, așadar, singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și elementele de probă. Aprecierea faptelor și a elementelor de probă nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestora, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs (Hotărârea din 25 ianuarie 2022, Comisia/European Food și alții, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punctul 71, precum și jurisprudența citată).

212 În măsura în care recurenții invocă o denaturare, trebuie arătat că, prin argumentele rezumate la punctele 201 și 202 din prezenta hotărâre, aceștia nu formulează o astfel de critică decât în privința constatărilor care figurează la punctele 200-203 și 208 din hotărârea atacată. Totuși, potrivit unei jurisprudențe constante, un recurent care invocă o denaturare trebuie, conform articolului 256 TFUE, articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și articolului 168 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură, să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de Tribunal și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare. Pe de altă parte, o denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (a se vedea Hotărârea din 10 noiembrie 2022, Comisia/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, punctul 55 și jurisprudența citată).

213 Or, trebuie să se constate că, în ceea ce privește punctele 200-203 și 208 din hotărârea atacată, recurenții se limitează să invoce o denaturare referindu-se la o multitudine de documente anexate la recurs, fără a preciza în niciun mod erorile de analiză pe care Tribunalul le-ar fi săvârșit în cadrul aprecierii sale. În plus, în ceea ce privește extrasele din documentele citate la punctele 200-203 din această hotărâre, este necesar să se constate că, departe de a evidenția o denaturare vădită, acestea confirmă, dimpotrivă, aprecierea efectuată de Tribunal cu privire la

lipsa unui angajament ferm al băncilor în cauză. Rezultă astfel că recurenții urmăresc în esență să obțină o nouă apreciere a faptelor și a probelor de către Curte. În consecință, această argumentele trebuie să respinse ca inadmisibile.

214 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentația rezumată la punctul 203 din prezenta hotărâre, critica formulată cu privire la punctul 211 din hotărârea atacată provine dintr-o interpretare vădit eronată a acestui punct. Astfel, reiese de aici că Tribunalul a precizat motivele pentru care a considerat că vânzarea activelor menționată în aceste articole de presă nu era, în opinia sa, de natură să împiedice intrarea în dificultate a Banco Popular, fără a statua însă că, de principiu, articolele de presă nu pot fi luate în considerare ca elemente de probă.

215 În ceea ce privește a cincea critică, îndreptată împotriva punctului 229 din hotărârea atacată, recurenții susțin, pe de o parte, că finanțarea din fond ar fi constituit o măsură alternativă, în sensul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR. Cu toate acestea, nu la punctul 229 din hotărârea respectivă, ci la punctul 227 din aceasta Tribunalul a înlăturat o astfel de argumentație pentru motivul, care nu a fost criticat de recurenți în cadrul recursului lor, că, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, SRB nu poate recurge la o finanțare din fond decât în cadrul unei măsuri de rezoluție. Această interpretare este confirmată de articolul 18 alineatul (6) litera (c) și de articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, care precizează condițiile care reglementează recurgerea la fond într-o schemă de rezoluție și presupun, în consecință, îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b). Prin urmare, o finanțare din fond nu poate fi considerată o alternativă la rezoluție în sensul acestei din urmă dispoziții. Aceste considerații nu conțin o eroare de drept.

216 Pe de altă parte, recurenții susțin că SRB ar fi putut „propune” Regatului Spaniei să acorde Banco Popular un ajutor de stat. Or, o asemenea argumentație nu repune în discuție aprecierea Tribunalului, care figurează la punctul 228 din această hotărâre, potrivit căreia nici SRB, nici Comisia nu erau în măsură să impună unui stat membru să acorde un ajutor unei entități.

217 În plus, astfel cum Tribunalul a statuat în esență în mod întemeiat la punctul 229 din hotărârea atacată, a considera, astfel cum susțin recurentele, că acordarea unui ajutor de stat ar putea constitui o „soluție alternativă” în sensul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din Regulamentul MUR ar fi contrar obiectivului rezoluției prevăzut la articolul 14 alineatul (2) litera (c) din acest regulament, care precizează că fondurile publice trebuie protejate prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar. O asemenea „soluție” ar fi incompatibilă și cu împrejurarea că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) primul paragraf litera (d) din regulamentul menționat, acordarea unui sprijin financiar public extraordinar are în principiu drept consecință faptul că entitatea în cauză este considerată a se afla sau este susceptibilă de a se afla într-o situație de dificultate.

218 Astfel, a cincea critică a celui de al doilea aspect al primului motiv trebuie înlăturată ca nefondată.

219 Rezultă că al doilea aspect al primului motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

E. Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR

220 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurenții invocă încălcarea articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR. Acesta se împarte în trei critici.

1. Argumentația părților

221 În primul rând, recurentele susțin că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 243-245 și 247 din hotărârea atacată, interesele acționarilor și ale creditorilor trebuie să fie evaluate comparativ cu interesul public pentru a minimiza costul rezoluției și pentru a evita o „distrugere a valorii”, în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, care s-ar dovedi inutilă. Ei consideră că această cerință a proporționalității decurge atât din dispozițiile Regulamentului MUR, și anume din articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din acest regulament coroborat cu articolul 18 alineatul (5), cu articolul 6 alineatul (3) litera (b), cu articolul 14 și cu articolul 15 alineatul (2) din regulamentul menționat, interpretate în lumina considerentelor (45) și (46) ale acestuia, cât și din articolele 17 și 52 din cartă, precum și din articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO.

222 Potrivit recurenților, evaluarea comparativă astfel impusă trebuie să fie efectuată nu numai în raport cu scenariul lichidării, ci și în raport cu alte soluții. Or, Tribunalul nu ar fi respectat aceste cerințe atunci când a statuat că vânzarea Banco Popular era cea mai bună soluție, fără să fi analizat altele.

223 În al doilea rând, aceștia consideră că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 253 și 254 din hotărârea atacată, că Banco Popular nu a fost discriminată în raport cu instituții de credit italiene pentru care, pe de o parte, Comisia a aprobat acordarea unui ajutor de stat și, pe de altă parte, SRB a refuzat adoptarea unei scheme de rezoluție. Contrar a ceea ce ar fi considerat Tribunalul la punctele 253 și 254 din hotărârea atacată, acordarea unui astfel de ajutor ar fi relevantă pentru aplicarea articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) primul paragraf din Regulamentul MUR. În plus, diferența de tratament nu poate fi justificată pentru motivul că, spre deosebire de Banco Popular, instituțiile menționate nu exercitau funcții critice.

224 În al treilea rând, la punctul 261 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi respins în mod eronat ca fiind tardiv și inadmisibil argumentul lor întemeiat pe caracterul disproporționat al procedurii de vânzare. Astfel, în replica lor în primă instanță, recurenții ar fi justificat introducerea acestui argument prin publicarea unei noi documentații cu privire la procedura menționată ulterior depunerii cererii de sesizare a instanței.

225 Comisia, SRB și Banco Santander susțin că al treilea aspect al primului motiv este inadmisibil în măsura în care recurenții se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele pe care le-au prezentat în fața Tribunalului. În orice caz, acest treilea aspect ar fi nefondat.

226 Regatul Spaniei susține că acest aspect este nefondat.

2. Aprecierea Curții

227 În ceea ce privește admisibilitatea celui de al treilea aspect al primului motiv, Comisia, SRB și Banco Santander susțin în mod eronat că recurenții se limitează să reitereze argumentele deja invocate în fața Tribunalului. Astfel, prin intermediul celor trei critici ale acestui aspect, recurenții contestă în special temeinicia interpretării și a aplicării de către Tribunal a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, precum și a principiului proporționalității, precizând în același timp punctele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază aceasta.

228 Cu privire la fond, recurenții contestă, în primul rând, punctele 243-245 și 247 din hotărârea atacată. Aceștia susțin în esență că, în cadrul aplicării articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, SRB este obligat să evalueze comparativ interesele acționarilor și ale creditorilor și interesul public pentru a minimiza costul rezoluției și pentru a evita o distrugere inutilă a valorii. Potrivit recurenților, evaluarea comparativă astfel impusă trebuie să fie efectuată nu numai în raport cu scenariul lichidării, ci și în raport cu alte soluții.

229 Această argumentație nu poate fi reținută.

230 Articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul MUR prevede că adoptarea unei măsuri de rezoluție trebuie să fie necesară în interes public, situație care se regăsește, în conformitate cu alineatul (5) al articolului respectiv, atunci când această măsură este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din regulamentul respectiv. Rezultă în mod clar din modul de redactare a acestui articol 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) că nu este necesar să se ia în considerare soluții alternative la rezoluția și la lichidarea entității în cauză, ceea ce este confirmat de contextul în care se înscrie această din urmă dispoziție.

231 Astfel, după cum s-a amintit la punctul 187 din prezenta hotărâre, articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(c) din Regulamentul MUR subordonează adoptarea unei scheme de rezoluție îndeplinirii a trei condiții cumulative, dintre care ultima privește necesitatea măsurii de rezoluție în interes public, în timp ce a doua privește tocmai lipsa unor soluții alternative la rezoluție și la lichidare. Astfel, în cadrul verificării celei de a doua dintre aceste condiții, prevăzută la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din acest regulament, trebuie să se examineze dacă există soluții alternative la rezoluție și la lichidare.

232 În ceea ce privește luarea în considerare a intereselor acționarilor și ale creditorilor, trebuie arătat că, deși examinarea celei de a treia condiții referitoare la interesul public trebuie, în temeiul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) și alineatul (5) din regulamentul menționat, să ia în considerare obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din acesta, trebuie totuși să se constate că protecția intereselor acționarilor și ale creditorilor nu figurează printre aceste obiective și nici, pe de altă parte, limitarea costului rezoluției sau prevenirea distrugerii valorii. Astfel, deși, în conformitate cu al doilea paragraf al acestei dispoziții, SRB, Consiliul, Comisia și, dacă este cazul, autoritățile naționale de rezoluție trebuie să depună eforturi pentru a lua în considerare aceste două ultime aspecte în urmărirea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 alineatul (1) primul paragraf din același regulament, aceste entități nu sunt ținute de o asemenea obligație de mijloace în ceea ce privește protecția intereselor acționarilor și ale creditorilor.

233 În plus, Tribunalul a subliniat în mod întemeiat la punctul 246 din hotărârea atacată că „distrugerea valorii” în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul MUR vizează nu numai interesele patrimoniale ale acționarilor și ale deținătorilor de instrumente de capital ai entității, ci și pe cele ale deponenților săi, ale salariaților și ale celorlalți creditori ai acesteia. În special, reiese din însuși modul de redactare a acestui al doilea paragraf că SRB și Comisia trebuie doar să depună eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

234 În aceste condiții, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctul 243 din hotărârea atacată, că aplicarea condiției de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din acest regulament nu impune evaluarea comparativă, în mod specific, a interesului public de a proceda la o rezoluție a entității vizate cu drepturile acționarilor și ale creditorilor.

235 Contrar celor susținute de recurenți, necesitatea de a lua în considerare numai interesele private ale acționarilor și ale creditorilor nu se impune nici în raport cu principiul proporționalității, astfel cum a fost consacrat de dispozițiile Regulamentului MUR menționate la punctul 221 din prezenta hotărâre, nici în raport cu articolul 17 și cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

236 Astfel, în ceea ce privește respectarea principiului proporționalității, rezultă din jurisprudența constantă a Curții că un obiectiv de interes general nu poate fi urmărit fără a ține seama de faptul că trebuie conciliat cu drepturile fundamentale vizate de măsură, prin efectuarea unei ponderări echilibrate între, pe de o parte, obiectivul de interes general și, pe de altă parte, drepturile în cauză [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 decembrie 2022, Orde van Vlaamse Balies și alții, C-694/20, EU:C:2022:963, punctul 41 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 23 martie 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Excepție de la principiul *ne bis in idem*), C-365/21, EU:C:2023:236, punctul 59]. Or, astfel cum s-a arătat la punctul 233 din prezenta hotărâre, drepturile acționarilor și ale creditorilor nu sunt singurele drepturi care trebuie luate în considerare în contextul rezoluției.

237 Prin urmare, prima critică invocată în susținerea celui de al treilea aspect al primului motiv trebuie respinsă ca nefondată.

238 În ceea ce privește a doua critică, întemeiată pe o pretinsă discriminare a Banco Popular în raport cu instituții de credit italiene care ar fi beneficiat de ajutoare de stat în condițiile în care nu exercitau funcții critice, reiese, pe de o parte, din considerațiile care figurează la punctele 230 și 231 din prezenta hotărâre că existența unor eventuale soluții alternative este lipsită de relevanță pentru aprecierea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, însă intră sub incidența literei (b) a acestui articol 18 alineatul (1) primul paragraf. Astfel, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 253 din hotărârea atacată, că afirmațiile referitoare la soluții alternative nu aveau nicio legătură cu respectarea criteriului interesului public.

239 Pe de altă parte, în măsura în care recurenții susțin că discriminarea Banco Popular în raport cu instituții de credit italiene nu poate fi justificată de faptul că aceste instituții de credit nu exercitau funcții critice, argumentația lor se întemeiază pe o interpretare vădit eronată a punctului 254 din hotărârea atacată. În fapt, potrivit indicațiilor care figurează la acest punct, SRB s-a întemeiat nu numai pe lipsa unor funcții critice ale instituțiilor de credit menționate, ci și pe considerația că lichidarea lor nu ar avea efecte negative semnificative asupra stabilității

financiare. Rezultă astfel că SRB s-a întemeiat tocmai pe criteriul prevăzut la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (c) și alineatul (5) din acest regulament, care este de natură să justifice o diferență de tratament.

240 Prin intermediul celei de a treia critici, recurenții susțin că, la punctul 261 din această hotărâre, Tribunalul a respins în mod eronat, ca fiind tardiv, argumentul lor întemeiat pe caracterul disproporționat al procedurii de vânzare, deși în memoriul lor în replică în prima instanță justificaseră introducerea sa prin publicarea unei noi documentații cu privire la această procedură.

241 În această privință, reiese, desigur, din coroborarea punctelor 1, 47 și 48 din memoriul în replică menționat că argumentația întemeiată pe o neregularitate a procedurii de vânzare se întemeia, în parte, pe documente care nu erau disponibile la momentul introducerii acțiunii în primă instanță.

242 Totuși, numai această împrejurare nu este de natură să dovedească susținerea că Tribunalul ar fi considerat în mod eronat, la punctul 261 din hotărârea atacată, că recurenții nu au stabilit motivul pentru care nu au contestat legalitatea procedurii de vânzare în cererea lor de sesizare a instanței.

243 Astfel, în măsura în care argumentația menționată se întemeia și pe documente disponibile la momentul introducerii acestei cereri introductive, revenea recurenților sarcina de a stabili motivul pentru care faptul de a nu fi dispus de aceste documente publicate ulterior îi împiedicase să conteste, încă din acel moment, legalitatea respectivă, cu riscul de a realiza o dezvoltare a acestei argumentații ulterior prin intermediul acestor din urmă documente.

244 Or, trebuie să se constate că, în stadiul prezentului recurs, recurenții nu prezintă nici o astfel de probă.

245 Rezultă că a treia critică din cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv trebuie respinsă ca nefondată și, prin urmare, că acest aspect trebuie respins în totalitate.

F. Cu privire la primele patru aspecte ale celui de al doilea motiv, întemeiate pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul MUR

246 Prin intermediul primelor patru aspecte ale celui de al doilea motiv, recurenții invocă erori de drept pe care Tribunalul le-ar fi săvârșit în interpretarea și aplicarea articolului 20 din Regulamentul MUR în legătură cu evaluările 1 și 2.

247 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul MUR, comitetul se asigură că o persoană independentă efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității vizate înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante.

248 În ceea ce privește această evaluare, alineatele (2), (3), (10) și (11) ale acestui articol 20 disting între evaluările definitive, și anume cele care îndeplinesc toate cerințele stabilite la alineatele (1) și (4)-(9) ale acestuia, și evaluările provizorii, care nu respectă toate aceste cerințe. Cu toate acestea, potrivit articolului 20 alineatul (13) din Regulamentul MUR, o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu articolul 20 alineatele (10) și (11) din acest regulament reprezintă un temei valabil pentru decizia SRB de a lua măsuri de rezoluție sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

249 În speță, evaluările 1 și 2 au fost adoptate ca evaluări provizorii. Evaluarea 1, adoptată la 5 iunie 2017 de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din acest regulament, avea ca obiectiv să furnizeze acestui organism elementele care să permită să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat.

250 La 6 iunie 2017, Deloitte a predat SRB evaluarea 2. Scopul acestei evaluări era de a efectua evaluările prevăzute la articolul 20 alineatul (4), alineatul (5) litera (f) și alineatul (9) din acest regulament.

251 În aceeași zi, BCE a realizat, după consultarea SRB, o evaluare cu privire la prima condiție de rezoluție referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat.

252 Prin intermediul primelor trei aspecte ale celui de al doilea motiv, recurentele susțin în esență că evaluările 1 și 2 nu respectă cerințele prevăzute la articolul 20 alineatele (1), (4), (5), (7) și (9) din Regulamentul MUR, contrar a ceea ce Tribunalul ar fi statuat în hotărârea atacată. Prin intermediul celui de al patrulea aspect al acestui motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatele (10) și (11) din acest regulament, recurenții susțin în esență că evaluările provizorii nu pot constitui un temei valabil pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție decât dacă sunt urmate de o evaluare definitivă *ex post*.

1. Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv

253 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin că, contrar celor statuate de Tribunal, evaluările 1 și 2 nu respectau cerințele prevăzute la articolul 20 alineatele (1) și (4) din Regulamentul MUR.

a) Argumentația părților

254 Prin intermediul primei critici, reclamanții susțin că, ținând seama de rezervele exprimate în evaluările 1 și 2, acestea nu pot fi considerate realiste, prudente și corecte. În ceea ce privește evaluarea 1, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat, la punctele 347 și 294 din hotărârea atacată, că evaluarea BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a făcut caducă această evaluare. Astfel, SRB nu poate delega BCE evaluarea menționată. În ceea ce privește evaluarea 2, recurenții invocă o contradicție între, pe de o parte, faptul că Tribunalul a amintit la punctul 353 din această hotărâre că evaluarea trebuie să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste și, pe de altă parte, concluzia acestuia de la punctul 357 din hotărârea respectivă, potrivit căreia aceste cerințe respective erau îndeplinite în pofida rezervelor exprimate de Deloitte.

255 A doua critică se întemeiază pe încălcarea articolului 20 alineatele (1) și (4) din Regulamentul MUR, interpretat în lumina precizărilor care figurează la articolul 8 din proiectul de standarde tehnice de reglementare. Contrar celor statuate de Tribunal la punctele 359 și 360 din hotărârea atacată, din aceste dispoziții ale Regulamentului MUR ar rezulta că, chiar și în cazul unor evaluări provizorii, evaluarea ar trebui să privească toate elementele activului și ale pasivului entității în cauză.

256 Prin intermediul celei de a treia critici, recurenții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctul 392 din această hotărâre, că evaluarea, în cadrul evaluării 2, a anumitor active nu constituia o subevaluare contrară articolului 20 alineatul (1) din acest regulament. În ceea ce privește împrumuturile și creanțele vizate la punctele 370 și 371 din hotărârea menționată, aceștia arată că articolul 8 din proiectul de standarde tehnice de reglementare se aplică numai activelor care necesită o atenție deosebită în cadrul evaluării. În ceea ce privește punctele 378 și 379 din aceeași hotărâre, recurenții susțin că diferența dintre valoarea activelor fiscale reținută, pe de o parte, în evaluarea 2 și, pe de altă parte, în calculele Banco Santander ulterioare rezoluției nu poate fi justificată de bazele impozabile negative. La punctele 386 și 387 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că atribuirea unei valori nule fondului de comerț era justificată, în condițiile în care Banco Popular și-ar fi continuat activitățile în calitate de entitate distinctă de Banco Santander până la 4 octombrie 2018. În plus, în ceea ce privește incidența performanței scăzute a Banco Popular asupra valorii activelor necorporale, motivarea hotărârii atacate ar fi pur speculativă.

257 Prin intermediul celei de a patra critici, reclamanții susțin că intervalul larg de valori reținut de Deloitte în evaluarea 2 este imprudent, incorect și nerealist. În această privință, Tribunalul ar fi arătat în mod eronat, la punctul 396 din hotărârea atacată, că recurenții au contestat credibilitatea acestui interval fără a invoca niciun argument specific. În plus, deși articolul 2 alineatul (3) din proiectul de standarde tehnice de reglementare ar permite ca evaluarea să se prezinte sub forma unor intervale de valori, intervalul mare de valori al Deloitte nu poate îndeplini criteriul unei evaluări prudente, corecte și realiste.

258 Prin intermediul celei de a cincea critici, recurenții susțin că, la punctele 404-409 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în mod eronat argumentele lor care contestau calculul valorii activului net în evaluările 1 și 2, precum și evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. În măsura în care aceste două evaluări ar fi efectuat o apreciere a valorii Banco Popular, ele ar fi comparabile, independent de diferența dintre obiectivele și temeiurile lor juridice. În plus, pentru motivele invocate în cadrul primei critici, rezumate la punctul 254 din prezenta hotărâre, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că evaluarea 1 a devenit caducă prin evaluarea BCE menționată. În ceea ce privește contradicțiile dintre evaluarea 2 și evaluarea menționată a BCE, ar fi irelevant dacă este utilizată o valoare economică sau contabilă, din moment ce evaluarea 2 ar conține calcule referitoare la activele neperformante care ar fi contrare celor cuprinse în evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular. În orice caz, valoarea negativă reținută în evaluarea 2 ar însemna că Banco Popular era insolvabilă, ceea ce ar contrazice în mod vădit evaluarea BCE menționată.

259 Potrivit Comisiei și Banco Santander, primul aspect al celui de al doilea motiv este inadmisibil, în măsura în care recurenții se limitează să reproducă argumentele pe care le-au invocat deja în fața Tribunalului. În orice caz, acest prim aspect ar fi nefondat.

260 SRB și Regatul Spaniei susțin că acest aspect este nefondat.

b) Aprecierea Curții

261 În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie și de Banco Santander, trebuie arătat că, prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenții urmăresc în esență să repună în discuție poziția Tribunalului cu privire la interpretarea articolului 20

alineatele (1) și (4) din Regulamentul MUR. În plus, recursul cuprinde indicații precise cu privire la punctele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază critica lor. În aceste condiții, primul aspect al acestui motiv nu poate fi declarat inadmisibil.

262 Cu privire la fond, recurenții invocă cinci critici în susținerea primului aspect al celui de al doilea motiv.

1) Cu privire la prima critică

263 Prin intermediul primei critici, recurenții critică punctele 347 și 357 din hotărârea atacată, pentru motivul că rezervele exprimate în evaluările 1 și 2, în ceea ce privește fiabilitatea și caracterul suficient al informațiilor verificate, precum și exactitatea rezultatelor exprimate, erau de natură să repună în discuție caracterul corect, prudent și realist al acestor evaluări.

264 În ceea ce privește evaluarea 1, din cuprinsul punctelor 296 și 347 din această hotărâre reiese că Tribunalul a considerat că această argumentație era inoperantă, în măsura în care evaluarea devenise caducă prin evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. Dacă recurenții susțin că SRB nu poate „delega” această evaluare către BCE, aceștia nu iau în considerare faptul că, astfel cum a statuat deja Curtea, articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR conferă BCE o competență prioritară pentru a efectua această evaluare, ținând seama de expertiza de care aceasta dispune în calitate de autoritate de supraveghere. Într-adevăr, având acces, în această calitate, la ansamblul informațiilor prudențiale în legătură cu entitatea în cauză, BCE este cea mai în măsură să stabilească, în raport cu definiția dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate care figurează la articolul 18 alineatul (4) primul paragraf din acest regulament, care se referă printre altele la elemente legate de situația prudențială, precum condițiile de autorizare, cuantumul activului în raport cu pasivul sau îndatorarea actuală sau viitoare, dacă este îndeplinită această condiție (Hotărârea din 6 mai 2021 ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 62). În speță, trebuie adăugat că evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular se întemeia de asemenea pe date mai recente decât evaluarea 1.

265 Rezultă că Tribunalul a decis fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 294-296 și 347 din hotărârea atacată, că evaluarea BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a făcut caducă evaluarea 1, referitoare la aceeași situație.

266 În ceea ce privește evaluarea 2, este necesar să se constate că argumentația recurenților se întemeiază pe o interpretare vădit eronată a punctului 353 din hotărârea atacată. Contrar celor susținute de aceștia, Tribunalul nu s-a limitat să arate că evaluarea trebuie să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste, ci a subliniat că evaluatorul trebuie să țină seama și de diferiți factori și împrejurări. Or, potrivit constatărilor factuale ale Tribunalului, care figurează la punctul 356 din această hotărâre, evaluarea 2 s-a bazat pe ipoteze și a luat în considerare mai mulți factori, bazându-se în același timp pe estimări și pe evaluări prospective. În plus, la punctul 357 din hotărârea menționată, Tribunalul a arătat că, ținând seama de asemenea de constrângerile de timp și de informațiile disponibile, anumite incertitudini și aproximări sunt inerente oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR.

267 În aceste condiții, este necesar să se considere că, la punctul 357 din aceeași hotărâre, Tribunalul a statuat, în mod întemeiat și fără a contrazice constatarea care figurează la punctul 353 din aceasta, că rezervele formulate de Deloitte nu erau susceptibile să repună în discuție caracterul corect, prudent și realist al evaluării 2.

268 Așadar, prima critică trebuie respinsă ca nefondată.

2) Cu privire la a doua critică

269 Recurenții susțin că, în mod contrar celor statuate de Tribunal la punctele 359 și 360 din hotărârea atacată, din articolul 20 alineatele (1) și (4) din Regulamentul MUR, precum și din articolul 8 din proiectul de standarde tehnice de reglementare ar rezulta că și evaluările provizorii trebuie să includă o evaluare a tuturor activelor și pasivelor, fără a se putea concentra asupra unora dintre aceste elemente.

270 În această privință, trebuie arătat că articolul 20 alineatul (1) din acest regulament prevede că evaluarea activelor și a pasivelor trebuie să fie „corectă, prudentă și realistă”, fără a impune însă o evaluare completă a tuturor activelor și pasivelor. O astfel de cerință nu decurge nici din articolul 20 alineatul (4) din regulamentul menționat, care se limitează să arate că obiectivul evaluării „este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor”.

271 Or, așa cum se precizează la articolul 20 alineatul (10) a doua teză din Regulamentul MUR, deși, într-o situație de urgență, evaluarea provizorie trebuie să includă o estimare a activelor și a pasivelor, aceasta trebuie să respecte cerința privind caracterul corect, prudent și realist numai în măsura în care acest lucru este posibil în mod rezonabil, având în vedere situația dată. Astfel, o stabilire exhaustivă a tuturor elementelor activului și pasivului se poate dovedi imposibilă într-o situație de urgență precum cea care caracterizează adoptarea unor evaluări provizorii.

272 În aceeași ordine de idei, articolul 8 din proiectul de standarde tehnice de reglementare prevede că evaluatorul acordă o atenție deosebită elementelor pentru care există o incertitudine importantă în ceea ce privește evaluarea și care au un impact semnificativ asupra evaluării globale.

273 În aceste condiții, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctele 359 și 360 din hotărârea atacată, că, ținând seama de perioada scurtă disponibilă, Deloitte putea acorda o prioritate strictă examinării informațiilor disponibile, concentrându-se numai pe elementele-cheie ale activului și ale pasivului ale Banco Popular, a căror evaluare era foarte incertă.

274 Rezultă că al doua critică trebuie înlăturată.

3) Cu privire la a treia critică

275 În ce privește a treia critică, trebuie amintit că, în măsura în care SRB și Comisia sunt chemate să facă alegeri de natură tehnică și să efectueze previziuni și aprecieri complexe cu ocazia adoptării unei scheme de rezoluție, acestora trebuie să li se recunoască o marjă de apreciere certă. Ținând seama de această marjă de apreciere, controlul jurisdicțional pe care instanța Uniunii trebuie să îl exercite asupra temeiniciei motivelor unei scheme de rezoluție nu trebuie să conducă la substituirea aprecierii SRB și a Comisiei cu propria apreciere, ci urmărește să verifice că această decizie nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de nicio eroare vădită de apreciere sau de un abuz de putere (a se vedea prin analogie Hotărârea din

4 mai 2023, BCE/Credit Lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punctul 55 și jurisprudența citată). Aceste principii se aplică evaluării pasivului și a activului unei instituții bancare prevăzute la articolul 20 alineatele (1), (3), (10), (11) și (13) din Regulamentul MUR, indiferent dacă este efectuată de SRB sau de un expert independent, la cererea sa.

276 În ceea ce privește împrumuturile și creanțele vizate la punctele 370 și 371 din hotărârea atacată, recurenții se limitează să arate că, în opinia lor, articolul 8 din proiectul de standarde tehnice de reglementare se aplică numai activelor care necesită o atenție deosebită în cadrul evaluării. Cu toate acestea, la punctul 370 din această hotărâre, Tribunalul a constatat că împrumuturile și creanțele fac parte dintre elementele vizate de această dispoziție, pentru care există o incertitudine importantă și cărora evaluatorul le acordă o atenție deosebită. Or, în recursul formulat, recurenții nu prezintă niciun argument care să repună în discuție în mod specific această apreciere, ci solicită în esență Curții să efectueze o nouă apreciere a faptelor, ceea ce nu este de competența sa în cadrul unui recurs. Un astfel de argument este, prin urmare, inadmisibil.

277 În ceea ce privește punctele 378 și 379 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că evaluarea activelor fiscale efectuată de Banco Santander în urma rezoluției Banco Popular nu este de natură să demonstreze că Deloitte a efectuat o subevaluare. În această privință, Tribunalul a arătat în special că valoarea dată acestor active de Banco Santander depindea printre altele de sinergiile dintre Banco Santander și Banco Popular, în timp ce Deloitte trebuia să determine valoarea diferitelor categorii de active nu pentru un cumpărător determinat, ci pentru orice cumpărător potențial. Or, recurenții contestă temeinicia acestor aprecieri de natură factuală și solicită, prin urmare, Curții să efectueze o nouă apreciere a faptelor, astfel încât cererea lor în această privință trebuie declarată inadmisibilă.

278 În sfârșit, la punctele 386 și 387 din această hotărâre, Tribunalul a amintit explicațiile furnizate de Deloitte în ceea ce privește metoda de evaluare a bunurilor necorporale, precizând totodată că, în opinia sa, performanța scăzută a Banco Popular era o indicație a deprecierilor potențiale ale activelor necorporale. În recursul formulat, recurenții contestă aceste aprecieri și susțin caracterul pretins speculativ al acestei din urmă constatări, întemeindu-se pe fapte ulterioare rezoluției. Rezultă că recurenții solicită, din nou, Curții să efectueze o nouă apreciere a faptelor, ceea ce este constituie o cerere inadmisibilă în stadiul recursului.

279 În consecință, al treia critică trebuie înlăturată ca fiind inadmisibilă.

4) Cu privire la a patra critică

280 În ceea ce privește intervalul de valori reținut în evaluarea 2, din cuprinsul punctelor 395-400 din hotărârea atacată reiese că, potrivit indicațiilor furnizate de Deloitte, diferența dintre valorile reținute pentru diferitele scenarii se justifica prin metoda utilizată în această evaluare, în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) din proiectul de standarde tehnice de reglementare.

281 Or, deși recurenții susțin în recursul formulat că intervalul reținut era prea important pentru a putea fi considerat prudențial, corect și realist, aceștia recunosc că metoda de evaluare aleasă era conformă cu dispoziția respectivă. În consecință, ei solicită din nou Curții să efectueze o nouă apreciere a faptelor, ceea ce constituie o cerere inadmisibilă în stadiul recursului.

282 Prin urmare, a patra critică este inadmisibilă.

5) Cu privire la a cincea critică

283 Prin intermediul celei de a cincea critici, recurenții susțin că, la punctele 404-409 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în mod eronat argumentația lor potrivit căreia exista o contradicție între valoarea activului reținută în evaluarea 2, situată într-un interval cuprins între 1,3 miliarde de euro și minus 8,2 miliarde de euro, și evaluarea 1, precum și evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, care a concluzionat în sensul solvabilității Banco Popular.

284 În primul rând, aceștia susțin în esență că împrejurarea că SRB și Deloitte au efectuat, ambele, o evaluare a Banco Popular este suficientă în sine pentru a face comparabile evaluările 1 și 2, independent de diferențele lor în ceea ce privește obiectivul urmărit și temeiul juridic al acestora.

285 Cu toate acestea, Tribunalul a considerat în mod întemeiat, la punctul 406 din hotărârea atacată, că obiectivele distincte urmărite prin evaluările 1 și 2 presupuneau că aceste evaluări trebuiau să se întemeieze pe criterii de evaluare diferite, definite în proiectul de standarde tehnice de reglementare al ABE. Tribunalul a amintit astfel, mai exact, că, în conformitate cu acest proiect de norme tehnice de reglementare, evaluarea 1 urmărea în principal să se stabilească dacă valoarea totală a elementelor de activ ale entității o depășea pe cea a elementelor sale de pasiv, cu alte cuvinte, să se stabilească solvabilitatea acesteia în raport cu bilanțul, în timp ce evaluarea 2 trebuia să se bazeze pe valoarea economică a entității, iar nu pe valoare contabilă a entității.

286 Ținând seama de aceste diferențe, Tribunalul a putut respinge fără a săvârși o eroare de drept argumentul întemeiat pe o pretinsă contradicție între aceste evaluări.

287 În al doilea rând, având în vedere considerațiile care figurează la punctul 264 din prezenta hotărâre, Tribunalul a statuat în mod întemeiat că evaluarea BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a făcut caducă evaluarea 1, în măsura în care privea aceeași situație.

288 În ceea ce privește, în al treilea rând, pretinsele contradicții dintre evaluarea 2 și evaluarea BCE, recurenții nu contestă constatarea care figurează la punctul 409 din hotărârea atacată, potrivit căreia evaluarea 2 trebuia să țină seama de valoarea economică, iar nu de valoarea contabilă a Banco Popular, ceea ce este de natură să excludă existența unei contradicții vădite între valoarea economică negativă reținută în această evaluare și constatarea, care figurează în special în evaluarea BCE, potrivit căreia Banco Popular era solvabilă.

289 Pe de altă parte, în lipsa oricărei precizări cu privire la pretinsele contradicții privind calculul activelor neperformante, argumentul întemeiat pe astfel de contradicții nu poate fi suficient pentru a stabili o eroare de drept săvârșită de Tribunal.

290 Rezultă că a cincea critică și, prin urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv în ansamblul său trebuie respinse ca nefondate.

2. Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul MUR

291 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții reproșează Tribunalului că a săvârșit mai multe erori de drept în cadrul examinării conformității evaluărilor 1 și 2 cu articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul MUR.

a) Argumentația părților

292 În primul rând, recurenții susțin că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 292 și 293 din hotărârea atacată, analiza prevăzută la articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul MUR trebuie efectuată de o persoană independentă, iar nu de SRB. În al doilea rând, la punctul 298 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi constatat în mod eronat că aceștia nu invocaseră argumente cu privire la articolul 20 alineatul (5) litera (c) din regulamentul respectiv, deși ar fi susținut în memoriul lor în replică în prima instanță că evaluările respective nu au analizat obiectivul vizat de această din urmă dispoziție. În al treilea rând, Tribunalul ar fi afirmat fără niciun element de probă sau de motivare, la punctele 299 și 301, că evaluarea 2 cuprindea analiza prevăzută la articolul 20 alineatul (5) literele (b), (f) și (g) din regulamentul menționat.

293 Banco Santander invocă inadmisibilitatea celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv pentru motivul că recurenții se limitează să reproducă argumentele pe care le-au invocat deja în fața Tribunalului. În orice caz, acest aspect ar fi nefondat.

294 Comisia, SRB și Regatul Spaniei susțin că al doilea aspect al acestui motiv este nefondat.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

295 În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate invocată de Banco Santander, trebuie arătat că, prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurenții urmăresc să repună în discuție interpretarea de către Tribunal a articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul MUR, precizând totodată punctele criticate din hotărârea atacată și argumentele pe care se întemeiază critica lor. Prin urmare, al doilea aspect al acestui motiv nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

296 Totuși, în ceea ce privește a treia critică invocată în susținerea acestui aspect, Tribunalul a constatat, întemeindu-se pe schema de rezoluție în litigiu și pe raportul Deloitte, că aceasta din urmă a luat în considerare obiectivele prevăzute la articolul 20 alineatul (5) literele (b), (f) și (g) din acest regulament în scopul analizei sale. Deși recurenții invocă în prezent lipsa unei analize a acestor obiective în cadrul evaluării 2, aceștia repun în discuție aprecierile de fapt ale Tribunalului, fără a invoca totuși o denaturare. În consecință, a treia critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv este inadmisibilă.

2) Cu privire la fond

297 În ceea ce privește prima critică, trebuie amintit că articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul MUR precizează obiectivele pe care trebuie să le urmărească evaluarea activelor și a pasivelor prevăzută la articolul 20 alineatul (1) din acesta. Deși această din urmă dispoziție prevede că evaluarea respectivă trebuie efectuată de o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție, precum și de entitatea în cauză, articolul 20 alineatul (3) din acest regulament prevede în mod expres că SRB poate efectua o evaluare provizorie a activelor și pasivelor în cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă.

298 Astfel, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctele 292 și 293 din hotărârea atacată, că analiza obiectivului prevăzut la articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul MUR nu trebuie efectuată întotdeauna de un expert independent.

299 Prin urmare, prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv nu este întemeiată.

300 În ceea ce privește a doua critică, este adevărat că recurenții contestă în mod întemeiat exactitatea constatării de la punctul 298 din hotărârea atacată, potrivit căreia aceștia nu ar fi invocat în cererea lor introductivă și în memoriul lor în replică în primă instanță un argument specific referitor la obiectivul prevăzut la articolul 20 alineatul (5) litera (c) din Regulamentul MUR. Astfel, în acesta din urmă, ei invocaseră efectiv lipsa unei evaluări în raport cu obiectivul menționat.

301 Nu este mai puțin adevărat că, așa cum a arătat doamna avocată generală la punctul 48 din concluzii, Tribunalul putea totuși să concluzioneze fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 302 și 303 din hotărârea atacată, că evaluarea 1 era conformă cu dispozițiile Regulamentului MUR, întemeindu-se pe articolul 20 alineatele (10) și (11) din acest regulament.

302 În această privință, trebuie arătat că articolul 20 alineatul (10) din regulamentul respectiv precizează că, în caz de urgență, deși unele dintre cerințele evaluării trebuie respectate, altele nu trebuie respectate decât în măsura posibilului. Or, în temeiul acestor două tipuri de cerințe, dispoziția respectivă nu menționează analiza obiectivelor evaluării prevăzute la articolul 20 alineatul (5) din același regulament.

303 În plus, articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR prevede în mod expres că o evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la articolul 20 alineatele (1) și (4)-(9) din acest regulament este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective. Or, în conformitate cu articolul 20 alineatul (13) din regulamentul menționat, o astfel de evaluare provizorie reprezintă un temei valabil pentru decizia SRB de a lua măsuri de rezoluție. Astfel, pretinsa neluare în considerare a obiectivului vizat la articolul 20 alineatul (5) litera (c) din același regulament nu are drept consecință nelegalitatea evaluării, ci numai caracterul provizoriu al acesteia.

304 În consecință, a doua critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv este inoperantă.

305 Rezultă că al doilea aspect al celui de al doilea motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

3. Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul MUR

306 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții invocă o încălcare a articolului 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul MUR. Acest aspect se împarte în esență în două critici.

a) Argumentația părților

307 Prin intermediul primei critici, recurenții susțin că, la punctele 417 și 418 din hotărârea atacată, Tribunalul a încălcat articolul 20 alineatul (7) din Regulamentul MUR atunci când a statuat că deficiențele documentelor contabile menționate în evaluarea 2 nu erau relevante pentru motivul că acestea figurau în partea din raport consacrată analizei scenariului de lichidare. Totuși, în temeiul aceleiași dispoziții, evaluarea 2 ar fi estimat tocmai aspectul dacă investitorii ar fi fost mai bine sau mai puțin tratați într-un scenariu de lichidare.

308 Prin intermediul celei de a doua critici, întemeiată pe încălcarea articolului 20 alineatul (9) din acest regulament, recurenții susțin că Tribunalul a încălcat însăși termenii acestei dispoziții atunci când a statuat, la punctele 421-423 din această hotărâre, că problema tratamentului diferitelor categorii de acționari și de creditori într-un scenariu de lichidare nu intră sub incidența evaluării 2, ci a evaluării 3.

309 Potrivit Banco Santander, al treilea aspect al celui de al doilea motiv este inadmisibil pentru motivul că recurenții se limitează să reproducă argumentele pe care le-au invocat deja în fața Tribunalului. În orice caz, acest aspect al celui de al doilea motiv ar fi nefondat.

310 Comisia, SRB și Regatul Spaniei susțin că al treilea aspect al acestui motiv este nefondat.

b) Aprecierea Curții

311 În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate, trebuie arătat că, prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin că, la punctele 417 și 418, precum și la punctele 421-423 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în mod eronat mai multe critici care contestă conformitatea evaluării 2 cu articolul 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul MUR.

312 Așadar, contrar celor susținute de Banco Santander, recurenții nu se limitează să reitereze argumentele pe care le-au invocat în primă instanță, astfel încât aceste argumente sunt admisibile.

313 Cu toate acestea, al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie înlăturat ca inoperant.

314 În ceea ce privește prima critică din cadrul acestui aspect, întemeiată pe încălcarea articolului 20 alineatul (7) din Regulamentul MUR, trebuie arătat că punctele criticate din hotărârea atacată se înscriu în examinarea Tribunalului legată de argumentația recurenților potrivit căreia evaluarea 2 trebuia să fie completată de un bilanț actualizat și de un raport privind situația financiară a fiecărei entități care compune grupul Banco Popular.

315 Or, pentru a respinge această argumentație, Tribunalul nu s-a întemeiat decât cu titlu suplimentar, la punctele 416-419 din hotărârea atacată, pe lipsa de pertinență a documentelor prezentate în fața sa. Astfel, la punctul 415 din această hotărâre, Tribunalul arătase deja că o asemenea cerință nu decurge din articolul 20 alineatul (7) din acest regulament. În plus, la punctul 414 din aceeași hotărâre, Tribunalul a amintit că, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din regulamentul menționat, o evaluare provizorie precum evaluarea 2 nu trebuia să respecte cerințele prevăzute la articolul 20 alineatele (7) și (9) din același regulament decât în măsura în care acest lucru era posibil în mod rezonabil ținând seama de împrejurări.

316 Aceste considerații, pe care recurenții nu le contestă în cadrul recursului, întemeiază corespunzător cerințelor legale respingerea argumentului lor întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (7) din Regulamentul MUR.

317 În ceea ce privește a doua critică din cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiată pe încălcarea articolului 20 alineatul (9) din Regulamentul MUR, recurenții se limitează să critice punctele 421-423 din hotărârea atacată, în măsura în care Tribunalul a considerat că problema tratamentului diferitelor categorii de acționari și de creditori într-un scenariu de lichidare nu făcea parte din evaluarea 2, ci din evaluarea 3

318 Cu toate acestea, din cuprinsul punctelor 420, 421 și 423 *in fine* din această hotărâre reiese că, pentru a le respinge argumentul întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (9) din Regulamentul MUR, Tribunalul s-a întemeiat și pe constatarea că evaluarea 2 a respectat cerințele care rezultă din această dispoziție, în măsura în care acest lucru era posibil în mod rezonabil ținând seama de împrejurări, în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din acest regulament. Or, recurenții nu contestă această constatare, astfel încât a doua critică este de asemenea inoperantă.

319 Prin urmare, al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie înlăturat.

4. Cu privire la al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 20 alineatele (10) și (11) din Regulamentul MUR

a) Argumentația părților

320 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a încălcat articolul 20 alineatele (10) și (11) din Regulamentul MUR întrucât a statuat, la punctele 277-284 din hotărârea atacată, că neadoptarea unei evaluări definitive *ex post* nu este de natură să afecteze validitatea schemei de rezoluție în litigiu.

321 Astfel, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din acest regulament, ar trebui să se efectueze o evaluare provizorie în conformitate cu alineatele (10) și (11) ale acestui articol pentru a constitui un temei valabil pentru a decide cu privire la măsurile de rezoluție, iar aceasta anterior rezoluției. Or, din articolul 20 alineatul (11) din regulamentul menționat ar rezulta că o evaluare provizorie ar trebui urmată de o evaluare definitivă *ex post*. În caz contrar, obligația de a efectua evaluări definitive ar fi lipsită de pertinență.

322 Pe de altă parte, deși, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9) ale acestui articol ar trebui respectate numai în măsura în care acest lucru este posibil în mod rezonabil ținând seama de împrejurări, această dispoziție nu ar exonera în mod expres SRB de obligația de a se conforma cerințelor care decurg din articolul 20 alineatul (5) din regulamentul respectiv. În acest context, recurenții mai adaugă că, la punctele 283 și 284 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în mod eronat afirmația lor potrivit căreia refuzul de a adopta evaluări definitive confirmă inexactitatea versiunilor provizorii ale acestor evaluări.

323 Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander contestă temeinicia acestei argumentații.

b) Aprecierea Curții

324 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții critică punctele 277-284 din hotărârea atacată, pentru motivul că, în opinia lor, o evaluare provizorie nu poate constitui un temei valabil pentru a decide măsuri de rezoluție decât dacă este urmată de o evaluare definitivă *ex post*.

325 În această privință, este, desigur, adevărat că articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul MUR vizează evaluările provizorii efectuate „în conformitate cu alineatele (10) și (11) [ale acestui articol]”, ceea ce tinde să indice că o evaluare provizorie trebuie să respecte condițiile prevăzute la alineatele (10) și (11) ale articolului menționat pentru a putea constitui un temei valabil în scopul adoptării unei măsuri de rezoluție. Totuși, articolul 20 alineatul (11) din acest regulament prevede în mod expres că o evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) ale acestui articol 20 este considerată provizorie „până la momentul în care o persoană independentă […] efectuează o evaluare […] definitivă *ex post* cât mai curând posibil”. Rezultă chiar din acești termeni, în special din prepoziția „până la”, că realizarea unei evaluări definitive *ex post* nu constituie o condiție pentru ca o evaluare să poată fi considerată provizorie.

326 Reclamanții susțin în mod eronat că această interpretare este de natură să lipsească de orice efect util evaluarea definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul MUR. Astfel, potrivit dispoziției menționate, aceasta are ca obiectiv, pe de o parte, să asigure că orice pierdere suferită de entitatea în cauză este pe deplin luată în considerare în registrele sale contabile și, pe de altă parte, să furnizeze elemente care să permită luarea unei decizii privind reajustarea creanțelor creditorilor sau majorarea valorii contraprestațiilor plătite, în temeiul articolului 20 alineatul (12) din acest regulament.

327 În plus, întrucât evaluarea definitivă *ex post* intervine, ținând seama de acest obiectiv, în mod necesar după adoptarea aprobării unei scheme de rezoluție, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată).

328 Prin urmare, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 277-284 din hotărârea atacată, că neadoptarea unei evaluări definitive *ex post* nu este de natură să afecteze validitatea schemei de rezoluție în litigiu.

329 În ceea ce privește afirmația potrivit căreia refuzul de a adopta o evaluare definitivă *ex post* confirmă inexactitatea versiunilor provizorii, Tribunalul a arătat în mod întemeiat că această afirmație este pur speculativă și, în orice caz, repune în discuție nu lipsa unei evaluări definitive *ex post*, ci evaluarea 2.

330 Pe de altă parte, deși recurenții observă că articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR nu vizează cerințele care rezultă din alineatul (5) al acestui articol, trebuie arătat că acest argument se referă la erorile de drept invocate în cadrul celei de a doua critici din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv și trebuie respins pentru aceleași motive cu cele care figurează la punctele 300-303 din prezenta hotărâre.

331 Prin urmare, al patrulea aspect al acestui motiv este nefondat.

G. Cu privire la al treilea motiv, referitor la cererea de despăgubire legată de anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246

332 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenții susțin că, la punctele 590 și 591 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în mod eronat cererea lor de despăgubire legată de anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246.

333 Astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 60 din concluzii, recurenții se limitează în această privință să identifice punctele criticate din hotărârea atacată și să indice că își mențin argumentele în ceea ce privește nelegalitatea acestor decizii, precum și cererea lor de despăgubire întemeiată pe această nelegalitate, fără a preciza însă eroarea de drept pretins săvârșită de Tribunal.

334 Or, conform jurisprudenței constante a Curții amintite la punctul 140 din prezenta hotărâre, un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea sau din ordonanța a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză.

335 În aceste condiții, al treilea motiv trebuie declarat inadmisibil.

H. Cu privire la primul aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de confidențialitate

336 Prin intermediul primului aspect al celui de al patrulea motiv, recurenții susțin că, în cadrul examinării acțiunii lor în răspundere extracontractuală ca urmare a unei încălcări a obligației de confidențialitate, Tribunalul a săvârșit erori de drept în interpretarea articolului 339 TFUE, precum și a articolelor 88 și 91 din Regulamentul MUR coroborate cu considerentul (116) al acestuia. Acest aspect se împarte în esență în opt critici.

1. Argumentația părților

337 În primul rând, recurenții susțin că Tribunalul nu a respectat cerințele de diligență și de prudență care rezultă din articolele 88 și 91 din Regulamentul MUR coroborate cu considerentul (116) al acestuia, precum și din articolul 339 TFUE, întrucât a statuat la punctele 613 și 616-618 din hotărârea atacată că președinta SRB nu a încălcat nici principiul confidențialității și nici obligația de a păstra secretul profesional cu ocazia interviului pe care l-a acordat canalului de televiziune Bloomberg. Astfel, cu ocazia acestui interviu, ea ar fi confirmat că SRB supraveghea Banco Popular, contrar a ceea ce ar fi făcut o administrație care acționează cu prudența și diligența obișnuite.

338 Or, având în vedere considerentul (116) al Regulamentului MUR, Tribunalul ar trebui să pornească de la principiul că simplul fapt de a menționa că SRB examinează o anumită entitate ar putea avea un impact negativ asupra acestei entități. În această privință, reclamanții apreciază că existența anterioară a unor știri negative în presă în ceea ce privește Banco Popular, departe de a exonera SRB de răspundere, ar fi trebuit să îl determine să dea dovadă de o prudență extremă în ceea ce privește orice discuție în legătură cu Banco Popular. Pe de altă parte, piața ar fi interpretat afirmațiile făcute în interviul menționat drept un indiciu că ar putea fi adoptată o măsură de rezoluție.

339 În al doilea rând, aceștia invocă în esență o aplicare a unor criterii juridice diferite. În cadrul examinării sale privind răspunderea SRB, Tribunalul ar fi limitat, la punctele 615 și 616 din hotărârea atacată, domeniul de aplicare al considerentului (116) al Regulamentului MUR la situațiile în care s-a arătat în mod specific că o bancă va face obiectul unei proceduri de rezoluție. În schimb, în cadrul examinării referitoare la dreptul de a fi ascultat, care figurează la punctele 485-488 din această hotărâre, Tribunalul ar fi apreciat că simpla comunicare de informații cu privire la faptul că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate poate avea efecte negative.

340 În al treilea rând, la punctele 613 și 616 din această hotărâre, Tribunalul ar fi minimalizat importanța impactului declarațiilor președintei SRB asupra situației Banco Popular, comparând aceste declarații cu un articol anterior apărut în ziarul *El Confidencial* din 15 mai 2017 care menționa că Banco Popular făcea obiectul unei inspecții efectuate de BCE. Cu toate acestea, examinarea de către BCE, în calitate de autoritate de supraveghere a sectorului bancar, raportată în acest articol de ziar nu ar fi nicidecum comparabilă cu faptul de a fi fost supravegheată de SRB. În plus, apariția unui articol în presa nefinanciară nu ar fi comparabilă nici cu declarațiile președintei SRB date canalului de televiziune Bloomberg. Pe de altă parte, spre deosebire de data declarațiilor menționate, data apariției articolului în ziarul din 15 mai 2017 nu ar apărea în niciun document oficial ca o dată la care ar fi fost constatate retrageri masive de depozite sau prăbușiri de cursuri.

341 În ceea ce privește, în al patrulea rând, articolul de presă publicat la 31 mai 2017 de agenția Reuters, recurenții susțin că, contrar celor constatate de Tribunal la punctul 625 din hotărârea atacată, scurgerea unor informații interne relatată de acest articol lăsa să se înțeleagă pe piață că Banco Popular urma să facă obiectul unei măsuri de rezoluție, în pofida dezmințirii care figura într-un comunicat de presă ulterior al SRB. În ceea ce privește considerațiile care figurează la punctele 627-632 din această hotărâre, recurenții susțin că, deși alte articole de presă, apărute la 11 și la 15 mai 2017 în ziarul *El Confidencial*, evocaseră deja un risc de faliment al Banco Popular, niciunul dintre aceste articole nu menționase surse ale Uniunii, spre deosebire de articolul amintit publicat de agenția Reuters. În orice caz, Tribunalul nu ar ține seama de realitatea potrivit căreia ar fi fost stabilită o legătură între articolul publicat de agenția Reuters la 31 mai 2017 și declarațiile făcute la 23 mai 2017 de președinta SRB, ceea ce ar fi provocat o panică generalizată pe piață.

342 În al cincilea rând, reclamanții susțin că considerentul (116) și articolul 88 din Regulamentul MUR stabilesc o prezumție refragabilă în ceea ce privește existența unei legături de cauzalitate între, pe de o parte, declarații, scurgeri de informații și alte comunicări publice făcute cu încălcarea obligației de confidențialitate și, pe de altă parte, prejudiciul cauzat. Astfel, în cazul încălcării acestei obligații, sarcina probei ar fi răsturnată și ar reveni organismelor Uniunii sarcina de a dovedi lipsa unei asemenea legături. Or, la punctele 636-641 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare prin faptul că nu a ținut seama de această prezumție.

343 În al șaselea rând, recurenții susțin că cele două e-mailuri interne privind o potențială scurgere de informații, din 10 și din 18 august 2017, pe care le-au prezentat în fața Tribunalului demonstrează că SRB nu instituise niciun mecanism automat eficient de control sau de alertă cu privire la astfel de scurgeri de informații și la declarațiile președintei sale. Contrar celor statuate de Tribunal la punctele 644 și 645 din hotărârea atacată, lipsa unui astfel de mecanism era relevantă pentru aprecierea unei încălcări a obligației de confidențialitate.

344 În al șaptelea rând, Tribunalul s-ar fi abținut în mod eronat, la punctele 609 și 610 din hotărârea atacată, să se pronunțe cu privire la argumentele lor privind scurgerile de informații către administrațiile spaniole care ar avea un membru în cadrul SRB.

345 În al optulea și ultimul rând, recurenții reproșează Tribunalului că a respins, la punctele 647-651 din hotărârea atacată, critica lor referitoare la pretinsa atitudine pasivă a SRB și a Comisiei, pentru motivul că nu au explicat ce anume reproșau Comisiei și SRB și nici care era dispoziția a cărei încălcare o invocau și că, în ipoteza în care ar face referire la argumentele prezentate în acțiunea în anulare, aceste argumente fuseseră deja respinse.

346 Cu toate acestea, la punctul 169 subpunctele (ii) și (iii) din cererea introductivă în primă instanță, aceștia ar fi invocat, în legătură cu declarațiile, cu scurgerile de informații din SRB și cu procesul decizional, o încălcare a principiilor bunei administrări și diligenței, a principiului *nemo auditur*, a obligației de motivare, a principiului proporționalității în raport cu articolul 17 din cartă, precum și a principiului nediscriminării. Aceste principii și drepturi fundamentale ar putea angaja răspunderea extracontractuală a SRB și a Comisiei pentru încălcarea articolului 88 din Regulamentul MUR, precum și pentru lipsa de atenție și de prudență în punerea în aplicare a articolului 18 din acest regulament, întrucât ar fi adoptat o măsură de rezoluție în privința Banco Popular în mod precipitat, săvârșind în același timp o serie de omisiuni și de acțiuni ilegale care ar fi cauzat recurenților un prejudiciu. Recurenții arată că mențin aceste critici, susținând erorile de drept invocate în cadrul primului și al celui de al doilea motiv.

347 SRB susține că primul aspect al celui de al patrulea motiv este inadmisibil pentru motivul că în acest aspect recursul se limitează să reitereze argumentele deja prezentate în primă instanță. Comisia invocă, pentru aceleași motive, inadmisibilitatea celei de a opta critici invocate în susținerea acestui aspect, susținând totodată că afirmațiile formulate sunt generale și imprecise, ceea ce ar împiedica partea adversă să se apere în mod util.

2. Aprecierea Curții

348 Cu titlu introductiv, deși SRB susține că primul aspect al celui de al patrulea motiv se limitează să reitereze argumentele deja prezentate în primă instanță, trebuie arătat că, prin intermediul acestui aspect, recursul urmărește în esență să repună în discuție temeinicia motivării Tribunalului cu privire la mai multe chestiuni de drept care i-au fost prezentate în ceea ce privește încălcarea obligației de confidențialitate de către SRB și/sau de către Comisie. În plus, în măsura în care acest aspect cuprinde indicații precise cu privire la punctele criticate din hotărârea atacată, el nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

349 În rest, excepțiile de inadmisibilitate se limitează la anumite critici invocate în susținerea primului aspect al celui de al patrulea motiv. Acestea trebuie examinate în cadrul analizei privind critica respectivă.

a) Cu privire la prima-a treia critică, întemeiate pe o încălcare a obligației de confidențialitate

350 Prin intermediul primelor trei critici ale primului aspect al celui de al patrulea motiv, recurenții susțin în esență că punctele 611-618 din hotărârea atacată sunt afectate de o interpretare și de o aplicare eronată a obligației de confidențialitate, care rezultă din articolul 339 TFUE, precum și

din articolele 88 și 91 din Regulamentul MUR coroborate cu considerentul (116) al acestuia, având în vedere afirmațiile făcute de președinta SRB cu ocazia interviului pe care l-a acordat canalului de televiziune Bloomberg la 23 mai 2017.

351 În ceea ce privește, în primul rând, interpretarea acestei obligații, recurenții reproșează Tribunalului că nu a considerat că simplul fapt de a menționa că SRB supraveghează o anumită entitate poate aduce atingere obligației respective.

352 În temeiul articolului 339 TFUE, membrii instituțiilor Uniunii și funcționarii și agenții Uniunii sunt obligați, chiar și după încetarea funcțiilor lor, să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și îndeosebi informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost.

353 În ceea ce privește SRB, articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR prevede că membrii SRB și în special personalul acestui organism au obligația de a respecta cerințele referitoare la secretul profesional prevăzute la articolul 339 TFUE și în actele relevante din legislația Uniunii. În acest scop, le este interzis, printre altele, să divulge oricărei persoane sau autorități informații confidențiale primite în cursul activităților lor profesionale, cu excepția cazului în care, printre altele, acest lucru face parte din atribuțiile lor sau într-o formă sintetizată sau colectivă care împiedică identificarea entității în cauză. Totuși, articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR nu precizează el însuși ce anume constituie informații confidențiale.

354 În această privință, considerentul (116) al acestui regulament precizează, mai întâi, că „informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză” și că „[t]oate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură”.

355 În continuare, potrivit acestui considerent „o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective” și, „[p]rin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații”.

356 În sfârșit, considerentul menționat specifică informațiile astfel vizate, și anume „conținutul și detaliile planurilor de rezoluție sau rezultatele oricărei examinări realizate în acest cadru”. Or, aceste informații se raportează, asemenea celor vizate la punctul 354 din prezenta hotărâre, la o măsură de rezoluție.

357 Rezultă că simplul fapt de a indica faptul că SRB și autoritățile naționale de rezoluție examinează o anumită entitate în cadrul sau din perspectiva unei proceduri sau a unei măsuri de rezoluție ar putea avea un impact negativ asupra acestei entități și trebuie, prin urmare, să fie considerat ca intrând sub incidența obligației de confidențialitate prevăzute la articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR.

358 În schimb, considerentele (15) și (89) ale acestui regulament evidențiază legătura strânsă care există între sarcinile de supraveghere conferite în cadrul MUS în special BCE și atribuțiile conferite SRB prin Regulamentul MUR. Rezultă astfel că, pentru a spori eficiența MUR, SRB trebuie să coopereze strâns cu BCE și cu alte autorități abilitate să supravegheze entitățile în

cadrul MUS, în special în cazul grupurilor care fac obiectul supravegherii consolidate realizate de BCE. În aceste condiții, articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul MUR prevede că – în special, dar nu exclusiv în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției – SRB și BCE sunt obligate să coopereze îndeaproape și să își prezinte reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.

359 Astfel, SRB este în aceeași măsură ca BCE obligată să monitorizeze evoluțiile de pe piețele financiare și în special să supravegheze instituțiile care intră sub incidența acestui regulament pentru a putea interveni în mod eficient și rapid în cazul în care o instituție de credit se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate.

360 În consecință, nu se poate considera, în principiu, că singura informație potrivit căreia SRB supraveghează împreună cu BCE o instituție de credit printre alte instituții care intră sub incidența Regulamentului MUR intră sub incidența obligației de confidențialitate prevăzute la articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR, în lipsa unor elemente suplimentare care să poată indica faptul că SRB acționează în cadrul sau în vederea unei proceduri sau a unei măsuri de rezoluție.

361 În speță, din punctele 613 și 615-617 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul s-a întemeiat tocmai pe considerația că informațiile în cauză nu se raportau la situația specială a entității în cauză și/sau nu erau de natură să o asocieze cu o procedură sau cu o măsură de rezoluție.

362 Astfel, în ceea ce privește extrasul din interviul citat la punctul 612 din această hotărâre, Tribunalul a arătat, la punctele 613, 615 și 616 din aceasta, că afirmațiile relatate erau de aplicabilitate generală, nu menționau ipoteza unei rezoluții în privința Banco Popular și în special nu permiteau să se tragă o concluzie cu privire la punerea în aplicare viitoare a unei astfel de măsuri și cu atât mai puțin în ceea ce privește instrumentul de rezoluție care ar putea fi pus în aplicare de SRB. În ceea ce privește celălalt extras, citat la punctul 617 din hotărârea menționată, Tribunalul s-a limitat să arate că acest din urmă extras nu privea situația specială a Banco Popular.

363 În aceste condiții, recurenții susțin în mod eronat, în cadrul primei și al celei de a treia critici, că Tribunalul s-a întemeiat pe o interpretare eronată a articolului 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR, interpretat în lumina considerentului (116) al acestuia.

364 În plus, a doua critică, referitoare la o pretinsă motivare contradictorie, trebuie înlăturată. Astfel, atât la punctele 615 și 616, cât și la punctele 485-488 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat, în termeni aproape identici, dacă informațiile în discuție erau susceptibile să demonstreze că Banco Popular ar putea fi supusă unei proceduri de rezoluție. Prin urmare, Tribunalul s-a întemeiat pe același criteriu juridic pentru a examina o eventuală încălcare a obligației de confidențialitate.

365 În al doilea rând, în ceea ce privește aplicarea articolului 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR, interpretat în lumina considerentului (116) al acestuia, recurenții critică în esență aprecierea extrasului din interviul citat la punctul 612 din hotărârea atacată. În acest extras, președinta SRB răspunsese la o întrebare privind în mod specific situația Banco Popular, după cum urmează:

„Nu vorbesc niciodată despre bănci în mod individual. Există mai mult de o bancă pe ecranul nostru radar și, bineînțeles, Banco Popular este de asemenea un caz pe care îl supraveghem, însă nu este singurul.” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Recurenții susțin în esență că președinta SRB a dezvăluit implicit o posibilă procedură de rezoluție în privința Banco Popular indicând că acest organism supraveghea banca respectivă.

367 În această privință, trebuie arătat că, la punctul 613 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a întemeiat pe constatarea că afirmațiile citate la punctul 612 din această hotărâre și reproduse la punctul 365 din prezenta hotărâre nu se refereau la o examinare individuală a Banco Popular de către SRB în perspectiva unei proceduri sau a unei măsuri de rezoluție, ci, în general, la „instituții”, și anume la ansamblul celor a căror supraveghere o efectuează SRB, în cooperare cu BCE, în contextul MUS.

368 Or, în măsura în care recurenții nu invocă nicio denaturare în această privință, examinarea Curții în cadrul prezentului recurs trebuie să se întemeieze pe această constatare a Tribunalului.

369 Rezultă că, având în vedere constatările care figurează la punctele 358-360 din prezenta hotărâre, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a arătat, la punctul 613 din hotărârea atacată, că împrejurarea că Banco Popular, în calitate de instituție de credit acoperită de MUS, este supravegheată de SRB în cooperare cu BCE nu este o informație confidențială în sensul articolului 339 TFUE, precum și al articolelor 88 și 91 din Regulamentul MUR, interpretate în lumina considerentului (116) al acestui regulament.

370 În acest context, recurenții mai susțin că, pe de o parte, președinta SRB ar fi trebuit să dea dovadă de o prudență extremă, ținând seama de acoperirea mediatică negativă a Banco Popular, și, pe de altă parte, piața ar fi interpretat afirmațiile făcute în interviul acordat canalului de televiziune Bloomberg din 23 mai 2017 ca semnalând o posibilă măsură de rezoluție bancară în privința acestei bănci.

371 În această privință, este suficient să se arate că, în lipsa comunicării unei informații confidențiale în acest interviu, împrejurările menționate nu permit să se concluzioneze în sensul unei încălcări a obligației de confidențialitate de către președinta SRB.

372 Prin urmare, primele trei critici ale primului aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respinse ca nefondate.

b) Cu privire la a patra critică, întemeiată pe o pretinsă scurgere de informații interne

373 Prin intermediul celei de a patra critici din cadrul primului aspect al celui de al patrulea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat că articolul de presă publicat la 31 mai 2017 de agenția Reuters nu era de natură să dovedească o scurgere de informații confidențiale care constituia o încălcare a obligației de confidențialitate de către SRB și Comisie.

374 În această privință, din cuprinsul punctelor 619-633 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul a respins existența unei încălcări a acestei obligații pentru motivul, pe de o parte, că scurgerile de informații relatate în acest articol conțineau informații care erau fie dezmințite de SRB, fie erau deja publice. Pe de altă parte, Tribunalul a constatat, la punctele 634-643 din această hotărâre, că nu s-a dovedit în fața sa că SRB sau Comisia se aflau la originea scurgerilor care au condus la aceste informații.

375 Or, în cadrul celei de a patra critici din cadrul primului aspect al celui de al patrulea motiv, recurenții se limitează să critice punctele 625 și 627-632 din hotărârea atacată. Ei susțin că, contrar celor statuate de Tribunal la aceste puncte, scurgerea internă relatată în articolul de presă publicat la 31 mai 2017 de agenția Reuters lăsa să se înțeleagă că Banco Popular urma să facă obiectul unei măsuri rezoluție și că această informație nu era publică în pofida faptului că alte articole au relatat anterior aceeași informație, pentru motivul că aceste alte articole nu au menționat surse interne ale Uniunii.

376 În schimb, recurenții nu contestă constatările care figurează la punctele 634-639 din hotărârea atacată, potrivit cărora aceștia nu au dovedit în fața Tribunalului că pretinsa scurgere de informații internă ar fi imputabilă unui funcționar al Comisiei sau unui membru al personalului SRB.

377 În măsura în care, în temeiul acestor din urmă constatări, Tribunalul putea concluziona fără a săvârși o eroare de drept că o încălcare a obligației de confidențialitate de către Comisie sau de către SRB nu fusese dovedită, a patra critică este inoperantă.

c) Cu privire la a cincea-a opta critică din cadrul primului aspect al celui de al patrulea motiv

378 A cincea și a șasea critică din cadrul primului aspect al celui de al patrulea motiv rezultă dintr-o interpretare vădit eronată a hotărârii atacate.

379 În ceea ce privește a cincea critică, trebuie arătat că, la punctele 637-641 din această hotărâre, Tribunalul nu s-a pronunțat nicidecum cu privire la existența unei legături de cauzalitate între încălcarea obligației de confidențialitate și prejudiciul cauzat, ci a examinat aspectul prealabil dacă încălcarea acestei obligații, presupunând că este dovedită, putea fi imputată Comisiei sau SRB.

380 În ceea ce privește a șasea critică, este suficient să se arate că Tribunalul a statuat, la punctele 643-645 din hotărârea menționată, că o anchetă internă era lipsită de relevanță pentru aprecierea unui comportament pretins nelegal care s-ar afla la originea prejudiciului invocat în temeiul schemei de rezoluție în litigiu atunci când este realizată ulterior adoptării acestei scheme. În schimb, Tribunalul nu a luat nicio poziție cu privire la pertinența mecanismelor de control sau de alertă susceptibile să prevină producerea unui astfel de prejudiciu.

381 A șaptea critică repune în discuție punctele 609 și 610 din hotărârea atacată. La aceste puncte, Tribunalul a constatat că reclamanții nu au identificat, pe lângă interviul președintei SRB din 23 mai 2017 și articolul Reuters din 31 mai 2017, alte pretinse declarații ale SRB care să încalce, în opinia lor, obligația de confidențialitate.

382 În recursul formulat, recurenții invocă „scurgeri de informații” către administrațiile spaniole care ar avea un membru în cadrul SRB, limitându-se să facă trimitere la puncte din cererea lor introductivă și din memoriul lor în replică în primă instanță. Cu toate acestea, în recursul formulat, ei nu au demonstrat că Tribunalul a denaturat informațiile referitoare la scurgerile de informații menționate cuprinse în această cerere introductivă și în această replică abținându-se să ia în considerare așa-numitele „scurgeri de informații” ca declarații ale SRB.

383 Prin urmare, a șaptea critică este inadmisibilă.

384 În ceea ce privește, în sfârșit, a opta critică, Tribunalul a respins, la punctele 647-650 din hotărârea atacată, critica întemeiată pe o pretinsă atitudine pasivă a SRB și a Comisiei, pentru motivul că recurenții nu au explicat ce le reproșează și nici măsurile pe care aceștia ar fi trebuit să le adopte și dispozițiile care stabilesc o obligație de a acționa.

385 Deși recurenții contestă temeinicia acestor considerații, trebuie să se constate că argumentația lor, astfel cum este rezumată la punctul 346 din prezenta hotărâre, nu este de natură să demonstreze că Tribunalul ar fi denaturat cererea lor de sesizare.

386 Având în vedere considerațiile care precedă, primul aspect al celui de al patrulea motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

I. Cu privire la al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la existența unei legături de cauzalitate

387 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 653-674 din hotărârea atacată, că nu exista o legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare a obligației de confidențialitate și criza de lichiditate a Banco Popular.

388 În această privință, este suficient să se arate că Tribunalul nu a examinat pretinsa existență a unei legături de cauzalitate decât cu titlu subsidiar, după ce a concluzionat în sensul inexistenței unei încălcări a obligației de confidențialitate. În plus, reiese din analiza primului aspect al celui de al patrulea motiv că toate argumentele prin care se contestă această concluzie a Tribunalului trebuie înlăturate.

389 Prin urmare, al doilea aspect al celui de al patrulea motiv este inoperant.

J. Cu privire la al treilea aspect al celui de al patrulea motiv, referitor la o cerere de despăgubire

390 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al patrulea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a respins în mod eronat, la punctele 678-698 din hotărârea atacată, cererea lor de despăgubire legată de anularea evaluării 2 ca fiind inadmisibilă.

391 În această privință, trebuie arătat că prin această cerere se urmărea, pe de o parte, anularea evaluării 2, iar aceasta independent de o eventuală anulare a schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246, precum și, pe de altă parte, acordarea unei despăgubiri în legătură cu această evaluare.

392 În ceea ce privește primul capăt de cerere, trebuie amintit că articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul MUR prevede că o evaluare precum evaluarea 2 face parte integrantă din schema de rezoluție, precizând în același timp în mod expres că o astfel de evaluare nu poate face obiectul unei căi de atac separate, ci poate face acest lucru numai împreună cu decizia luată de SRB. Această dispoziție reflectă astfel jurisprudența constantă referitoare la domeniul de aplicare al articolului 263 TFUE, potrivit căreia măsurile intermediare al căror obiectiv este pregătirea deciziei finale nu au, în sine, efecte juridice obligatorii și, prin urmare, nu pot face obiectul unei acțiuni în anulare distincte de cea împotriva deciziei finale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 39, precum și jurisprudența citată).

393 Astfel, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept prin respingerea acestui prim capăt de cerere ca inadmisibil.

394 În ceea ce privește al doilea capăt de cerere, așa cum a arătat doamna avocată generală la punctul 86 din concluzii, Tribunalul l-a respins în mod întemeiat ca inadmisibil. Astfel, din cuprinsul punctelor 689-698 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul a considerat că cererea de sesizare a instanței nu permitea înțelegerea temeiului juridic al acestei cereri de despăgubire invocate în cadrul contestării evaluării 2, în lipsa oricărei legături comprehensibile între dispozițiile dreptului Uniunii invocate și despăgubirea solicitată.

395 Or, nici argumentația invocată în susținerea recursului nu permite să se înțeleagă mai mult temeiul juridic al acestei cereri.

396 În consecință, Tribunalul a respins în mod întemeiat ca inadmisibil acest al doilea capăt de cerere.

397 Rezultă că al treilea aspect al celui de al patrulea motiv trebuie înlăturat.

398 Întrucât toate motivele invocate de recurenți în susținerea recursului trebuie respinse, acest recurs trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

399 În conformitate cu articolul 184 alineatul (2) din regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

400 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

401 În speță, întrucât recurenții au căzut în pretenții, se impune, având în vedere concluziile Comisiei, ale SRB, și ale Banco Santander, obligarea acestora să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisie, de SRB și de Banco Santander.

402 În conformitate cu articolul 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

403 În consecință, Regatul Spaniei va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Doamna Araceli García Fernández, domnii Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, doamna Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, doamna Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, domnii Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez și doamna María Rosario Mari Juan Domingo vor suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisia Europeană, de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și de Banco Santander SA.**

3) **Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături